

Житно Зорно

БР. 9-10 ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА 1940

СЪДЪРЖАНИЕ:

Georg Nordmann. E.	Новото, което се ражда. Контуритѣ на духовния човѣкъ. Върху закона за красотата и хармонията въ човѣшкото тѣло.
Боянъ Боевъ.	Митогеннитѣ лъчи на организмитѣ. Нови изследвания.
П. Маневъ.	Астрология. Главни значения и аналогии на планетитѣ.
V. Д-ръ М. Константиновъ. Георги Тахчиевъ. G. N	Нѣщо върху мистицизма въ нѣмската поезия Бъдещето на междудържавното общество. Сила. Цвѣтата.
Причи и приказки.	По Учителя, преразказалъ Ели: Скъперникътъ отъ златната епоха на човѣчеството.
Изъ нашия животъ. Боянъ Боевъ: При Седемтъ Рилски езера. Олга Славчева Д. А., и С. Стихове. Живогъ, сила, здраве: E: Успѣхъ въ неприятноститѣ. Отзиви, вѣсти и книгописъ.	
Du Maître:	Le Réel dans la vie.

S O M M A I R E

Georg Nordmann. E.	Le nouveau qui naît. Les contours de l'homme spirituel.
B. Boev.	La loi de la beauté et de l'harmonie du corps humain. Les rayons mitogénétiques des organismes. Nouvelles recherches.
P. M.	Astrologie. Significations importantes et analogies des planètes.
V. D-r M. Konstantinov. G. Tahtchieff.	Sur le mysticisme dans la poésie allemande. L'avenir de la société internationale. Force.
Contes et paraboles:	D'après le Maître, donné par Eli: L'avare de l'époque d'or de l'humanité.
De notre vie:	B. Boev: Près des Sept lacs de Rila.
O. Slavtcheva, D. Ant. de S. Vers.	
Vie force, santé: E:	Succès dans les désagréments.
Echos, nouvelles et livres nouveaux.	
Du Maître:	Le Réel dans la vie.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XIV.

БР. 9—10.

Новото, което се ражда

Ако разглеждаме живота, ще видимъ, че въ цѣлата природа сж-ществува редъ и порядъкъ. Тамъ всѣко нѣщо е на мѣстото си. Противоречия и смущения нѣма въ нея. Хората, като не разбиратъ нейния порядъкъ, сж си създали свой порядъкъ, който искатъ да ѝ наложатъ. Ако това би могло да стане, то ще донесе най-голямтѣ нещастия на земята.

За изяснение на тази мисль, ще приведемъ единъ примѣръ. Единъ прочуть гръцки майсторъ довършвалъ едно здание. Като работилъ на покрива, по невнимание падналъ и си счупилъ двата крака. Започналъ той да протестира, че свѣтътъ не е направенъ добре и се обърналъ съ молба къмъ Зевса, да отмѣни закона, да направи така, че хората да не си чупятъ краката. Зевсъ послушалъ молбата и отмѣнилъ закона. Оздравѣли краката на майстора и той отишълъ да довърши работата си. Качилъ се на сградата и започналъ да удря съ теслата, да забива гвоздеи. Каква била изненадата му, когато видѣлъ, че гвоздеитѣ не влизали, колкото и да удрялъ. Като не могълъ да забие гвоздеитѣ, разгнѣвилъ се, хвърлилъ теслата, но тя увиснала въ въздуха. Въ гнѣва си, той самъ скочилъ на земята, но и той увисналъ въ въздуха. Наново започналъ да протестира срещу боговетѣ. Но, като помислилъ малко, видѣлъ, че Зевсъ направилъ това, което той самъ го бѣше молилъ. Разбралъ, че първиятъ редъ на нѣщата е по-добъръ и наново помолилъ Зевса, да повърне стария редъ, който е по-добъръ, макаръ че хората могатъ да си чупятъ краката.

Хората си представятъ злото такова, каквото не е. Хората, като не разбиратъ злото, искатъ да се отмахне. Но злото е една необходимостъ въ свѣта. Въ днешния културенъ свѣтъ хората се биятъ за преимущество. Хората на земята мислятъ, че тѣ ще оправятъ свѣта. Свѣтътъ е свободенъ. Хората не сж господари на свѣта. Тѣ сж само слуги. Онѣзи, които управляватъ земята, сж дошли и сж я обсадили. Ако очитѣ на хората биха се отворили, тѣ щѣха да видятъ, че земята е обсадена отъ сжщества, които сж дошли да работятъ и да оправятъ земята. Всички хора на земята ще изпълнятъ тѣхната воля. Тѣ казватъ: На земята ще има миръ. За бждеще на земята ще живѣятъ само любешитѣ, кроткитѣ, истинолюбивитѣ, тия, които иматъ добродетели, тѣ ще бждатъ наслед-

ниците на земята. Бждещитѣ наследници на земята ще бждатъ здрави хора, съ свѣтли умове и благородни сърдца и воли. Тѣ ще бждатъ хора свободни и силни.

Мисълта на човѣка трѣбва да носи благо на другитѣ. Мислитѣ трѣбва да бждатъ за полза на човѣцитѣ, да ги подигатъ, а не да ги спѣватъ. Ако човѣкъ би могълъ да се добере до онова нормално състояние, което му е дадено отъ природата първоначално, въ него би се проявило едно чувство на възприемане и схващане, той би могълъ да има отношение съ невидимия свѣтъ. Вѣрата е едно чувство, което ни показва, какво има въ другия свѣтъ. Ако човѣкъ би разбралъ вѣрата, той би могълъ да вижда. Вѣрага е законъ за виждане.

Казахме, че извънъ нашия порядъкъ има другъ порядъкъ, който ще организира нашия. Ние на земята сме въ процесъ на организиране. Има единъ стихъ въ Писанието, който казва: „Жена, кога ражда, на скърбъ е. Но щомъ роди, скърбта ѝ се превръща въ радостъ, защото човѣкъ се е родилъ“. Ние живѣемъ въ една епоха, когато цѣлата бѣла раса е бременна съ една идея. Всичкитѣ страдания, които съвременнитѣ хора преживяватъ, тази кръвъ, която се пролива, това сж родилни болки. Колко милиона клетки ставатъ жертва, когато ражда една жена! Сжщиятъ законъ е въ природата. Тия мжчения, които преживѣваме, всички тия хора, които загиватъ, тѣ ставатъ жертва, за да се роди хубавото въ свѣта.

Като казваме това, ние само констатираме факта. То значи, че всичко, което става въ природата, е разумно и добро. Или друго яче да се изразимъ: Всичко, което Богъ е създалъ е обмислено и всичко въ края на краищата ще се обърне за добро. Да имаме вѣра въ това! Щомъ дойдемъ до Божественото, никого да не вземаме за авторитетъ. Да вѣрваме, че всичко, което претѣпяваме, ще се превърне за наше добро.

Сега всички страдаме, понеже ние вземаме участие въ страданието на човѣчеството, което ражда. Ние живѣемъ на земята и когато се ражда нѣщо възвишено и ние вземаме участие. Ако искаме да участвуваме въ бждещитѣ блага, ще трѣбва да вземемъ участие и въ страданията, които хората днесъ претѣпяватъ. Дотолкозъ, доколкото сме взели участие въ страданията, дотолкозъ ще се ползуваме и отъ благата. Колкото по-голѣми страдания сме минали, толкозъ и по-голѣми блага ще дойдатъ. Колкото сж по-малки страданията ни, толкова и благата ни ще бждатъ по-малки. Ние претѣрпяваме страдания, защото това, което се ражда, ще се роди едновременно въ всички души. Божественото иде и то ще се роди въ всѣка душа. То ще бжде бждещето благо. То ще се роди въ всички сжщества, които живѣятъ на земята. Писанието казва: „Родениятъ отъ Бога, грѣхъ не прави“. Туй е въ насъ, което трѣбва да се роди. Докато ние не се родимъ отъ Бога, не можемъ да бждемъ щастливи. Докато не се роди детето, жената не може да забрави своята скърбъ.

Днесъ хората иматъ стари разбирания. Тѣ мислятъ, че, като умратъ, ще идатъ въ небето, апостолъ Петъръ ще ги посрещне и т. н. Докато хората не обикнатъ Бога съ всичката си душа, съ всичкия си умъ, съ всичкото сърдце и съ всичката си сила, кракътъ имъ въ небето не може да стѣпи. Ако тѣ не обичатъ ближнитѣ си като себе си,

летови лъчи съ къси вълни. Дължината на вълнитѣ споредъ него е 1,930 до 2,370 ангстрѣома.

Въ 1927 година Франкъ и Салкиндъ доказаха митогеннитѣ лъчи въ зародиша на морския таралежъ *Strongylocentrotus*. Въ 1928 година Аникинъ, Баронъ и Салкиндъ направиха предварителни опити съ яйцата на този морски таралежъ въ зоологичната станция на Мурманския брѣгъ. Тѣ индукираха нѣкои зародиши на морския таралежъ, т. е. ги подложиха на действието на митогеннитѣ лъчи, а други зародиши оставиха неиндукирани за контрола. Въ резултатъ тѣ получиха следното: при индукиранитѣ се получиха ларвени фазн бластули въ напреднала стадия — съ по-дребни клетки. Въ 1929 година Максия направи опити съ яйцата на морския таралежъ въ биологичната станция въ Каглияри. Индукиранитѣ яйца бѣха вече въ напреднала фаза на плаващи гастрული, когато неиндукиранитѣ яйца бѣха още въ зародишна фаза само съ 64 клетки.

Въ 1929 година С. Салкиндъ, А. Потоцка и И. Цоглина правиха опити въ зоологичната станция въ Симферополъ съ два вида членести червеи: *Saccocirrus* и *Protodrilus*.*) Бѣха направени изпърво предварителни опити, за да се установи съществуването на митогенни лъчи въ самитѣ яйца. Яйцата на тѣзи две животни бѣха употрѣбени като източникъ на лъчи (индукторъ), а за детекторъ служили кваснитѣ гъбички *Nadsonia*. Резултатътъ билъ положителенъ, т. е. установило се съществуването на митогенни лъчи въ яйцата.

Следъ това се пристѣпило къмъ главнитѣ опити; яйцата били облжени съ митогенни лъчи отъ разни източници: изолирано жабешко сърдце въ физиологиченъ разтворъ; сърдце и хемолимфа на ракъ.

Както индукиранитѣ, така и контролнитѣ яйца се намирили въ малки кристални панички съ диаметръ 4—5 см. Въ тѣхъ наливали вода съ височина 8 мм. Индукционниятъ източникъ, напр. жабешко сърдце, билъ поставенъ върху една кварцова плочка, която съ специално стояло била поставена върху кристалната паничка. Разстоянието между индукционния източникъ и дъното на кристалната паничка било около 1 см. Яйцата били изложени на индукционно действие 10 минути, а въ нѣкои случаи 5. Следъ опита дветѣ кристални панички били поставени въ голѣмъ съдъ съ текуща вода, за да се намиратъ зародишитѣ по възможностъ въ по-охладена температура. Броенето на клетъчнитѣ дѣлежи почвало половинъ часъ следъ опита и продължавало до образуване на зародишъ съ 32 или 64 клетки. Броенето ставало при слабо увеличение на микроскопа въ самитѣ панички. Особено благоприятни за това били голѣмитѣ яйца на *Saccocirrus*.

Общиятъ резултатъ билъ този: чрезъ индуциране съ митогенни лъчи клетъчното дѣление на зародиша и изобщо ритъмътъ на развитието се ускорявали. При нѣкои отъ опититѣ индукционното действие се забелязвало следъ 2—4 часа, а въ нѣкои случаи и по-рано — следъ 1—2 часа.

Тия резултати надминали очакванията. Опитътъ ималъ и другъ резултатъ: въ тѣхнитѣ култури обикновено 50% отъ яйцата не се дѣ-

*) „Die Mitogenetische Beeinflussung der Eier von *Saccocirrus* und *Protodrilus*“ въ спис. „A. f. E. M.“, 1930, 121 т.

лѣли. Това е за неиндуциранитѣ култури. Обаче при индуциранитѣ култури този процентъ се намалявалъ значително — съ други думи се получава подобрене на условията за зародишното развитие подъ влиянието на митогеннитѣ лжи. Това отваря нови перспективи за митогенната индукция.

Баронъ бѣше констатиралъ взаимна индукция или муто-индукция у кваснитѣ гжбички, т. е. кваснитѣ гжбички си влияятъ една на друга чрезъ митогеннитѣ си лжи. Всѣка квасна гжбичка влияе на съседнитѣ и получава влияние отъ тѣхъ. Значи всѣка отъ тѣхъ въ случая действува едновременно като индукторъ и детекторъ. Обаче, когато се поставятъ квасни гжбички въ много разредена течность, тѣ сж отдалечени една отъ друга, и съ това се отстранява възможността за взаимна индукция; а това причинява забавяне на клетъчното дѣление; въ този случай отстраняването на взаимната индукция може да се компенсира чрезъ чужда индукция, т. е. чрезъ митогенни лжи, действащи отвънъ.

Г. Франкъ и М. Куперина въ 1930 година искали да провѣрятъ, дали е възможна взаимна индукция и между яйцата на морския таралежъ*). За целта тѣ правили опити съ яйца, много сгъстени едно до друго и други контролни опити съ отдѣлни яйца. На 15 мѣста се отглеждали единични яйца, а въ десетъ мѣста се отглеждали яйца по 5—6—30 събрани заедно. Яйцата, събрани въ купчини, се развивали побързо, което, разбира се, дължало на взаимната индукция. Изолиранитѣ яйца не само че се развивали по бавно, но нѣмали и оная устойчивость и жизнена сила, и зародишитѣ, добити отъ тѣхъ, често умирали, а яйцата въ масовитѣ култури се развивали добре.

Блахеръ и Холцманъ въ 1930 година сж правили изследвания върху митогеннитѣ лжи у ларвитѣ на земноводнитѣ въ раннитѣ фази на развитието. Тѣ сж изследвали стомаха, опашката, хрилетѣ, преднитѣ и задни крайници, гръдния кошъ и пр. Тѣзи части сж служили за индуктори. Тѣ се разтривали въ хаванче и се поставяли въ 6% физиологиченъ разтворъ отъ готварска соль. А за детекторъ си служили съ квасната гжбичка *Nadsonia fulvescens*. Разстоянието между индукторъ и детекторъ било 4 мм. Облжването траяло 18 минути. Интересенъ билъ фактътъ, че митогеннитѣ излжвания въ разнитѣ фази на зародишното развитие показвали промѣни. Напримѣръ червата и стомахътъ въ началото не проявяватъ митогенно излжване; после проявяватъ такова и по-късно го намаляватъ. Митогенното излжване на хрилетѣ започва едновременно съ стомаха, но престава по-късно. Най-голѣмо митогенно излжване било констатирано въ опашката въ периода на нейното резорбиране. (у безопащатитѣ земноводни). Изобщо, силно митогенно излжване било констатирано въ органи, които се намиратъ въ периодъ на резорбиране.

Тѣ сж наблюдавали регенерация на опашката у тритона. Знае се, че на мѣстото на раната следъ отрѣзването на опашката на тритона се появява млада тъканъ отъ индиферентни клетки. Тая млада тъканъ съ недиференцирани още клетки се нарича регенерационенъ бластемъ.

*) „Gegenseitige Beeinflussung der Seeigeleier als mitogenetischer Effekt betrachtet“ въ спис. „A. f. E. M.“, 121 т., 1930.

Горнитѣ автори забелязали, че източникътъ на митогеннитѣ лъчи не е бластемътъ, но старата тъкань, съседна до бластема.

Днесъ терминътъ митогенни лъчи се употрѣбява само по традиция, обаче въ сжщностъ тия лъчи нѣматъ значение само за клетъчното дѣление. Значението имъ далечъ надраства въпросътъ за клетъчното дѣление. Даже наблюдавани сж случаи, когато митогеннитѣ лъчи спиратъ клетъчното дѣление на детектора. Това може да се сравни съ интерференцията на вълнитѣ. Възъ основа на последнитѣ изследвания трѣбва да се дойде до по-широко разбиране на биологичното действие на митогеннитѣ лъчи. Напримѣръ, правени сж изследвания на работещия мускулъ; после, изследвано е влиянието на митогеннитѣ лъчи върху обмѣната на веществата у кваснитѣ гъбички и пр.

Венечнитѣ листа на цвѣтоветѣ, подложени на действието на митогеннитѣ лъчи, претърпяватъ голѣми измѣнения: бѣлитѣ венечни листа ставатъ прозрачни, а цвѣтнитѣ постепенно изгубватъ своята окраска. Червениятъ цвѣтъ става синь, и това е първата стѣпка къмъ прозрачностъ. При облжване въ сжщностъ имаме ускорение на процеса, който става въ цвѣтното венче, поставено въ вода. И това ускорение е граматно. Напримѣръ у мака и граха, поставени въ вода и облжчени, депигментацията се явява следъ 6—8 часа, а въ контролнитѣ цвѣтове следъ 3—5 дена. Това сж опити на Потоцка въ 1936 година.

Бахромеевъ въ 1930 година оставилъ черъ дробъ на мишка въ спѣциална течностъ, наречена Рингерова. Черниятъ дробъ се облжчвалъ чрезъ биологиченъ източникъ — култура отъ квасни гъбички. Следъ 25—33 минути облжване на черния дробъ, Рингеровата течностъ се подлага на химиченъ анализъ. Въ Рингеровата течностъ, въ която билъ облжченъ черниятъ дробъ, било забелязано увеличение на захарьта, на фосфатазитѣ, фосфатидитѣ и следи отъ бѣлтъци. При контролнитѣ опити въ течността имало само следи или минимални количества отъ тия вещества. Тѣзи важни резултати доказватъ проникваемостъта на животинската клетка при облжване съ митогенни лъчи.

Интересни сж опититѣ на Потоцка върху плесенитѣ въ 1936 година. Облжченитѣ плесени, за разлика отъ контролнитѣ необлжчени, проявили ускорение и измѣнение въ развитието си. Тя правила опити съ плесенитѣ *Penicillium* и *Aspergillus*. Образуването на споритѣ ставало съ 3—5 часа по-рано, отъ колкото при контролнитѣ случаи. Облжченитѣ хифи прорастатъ по-рано и по-бързо. Преградкитѣ въ хифитѣ се явяватъ 6—8 часа по-рано, отъ колкото въ контролнитѣ хифи. Това е въ хармония съ изследванията на Магру и Руби въ 1931 година; тѣ облжчили яйцата на комара *Aedes aegypti*. Личинкитѣ, получени отъ облжченитѣ яйца, по-скоро излизатъ изъ своята обвивка, отъ колкото при контролнитѣ опити.

Интересни сж изследванията на рака въ връзка съ митогеннитѣ лъчи. Александъръ и Лидия Гурвичъ въ 1937 година описаха въ спѣциална монография митогеннитѣ свойства на раковитѣ клетки.*) Раковитѣ

*) А и Л. Гурвичъ. „Митогенетический анализъ раковой клетки“, 1937. Тая книга излѣзе три години следъ главното съчинение на А. Гурвичъ:

„Митогенетическое излучение“ (1934). Последната излѣзе въ немско издание въ 1936 г.: „Mitogenetische Strahlung“.

клетки въ известна фаза иматъ силно митогенно излжчване, обаче кръвта на заболѣлитъ отъ ракъ нѣма характернитъ митогенни лжи. Знае се, че митогеннитъ лжи на кръвта сж характерни за здравъ човѣкъ и се запазватъ даже и при такива болести, като тифусъ, менингитъ и туберкулоза, обаче при болестта ракъ тѣ изчезватъ. И даже нѣщо повече: изчезването на митогеннитъ лжи на кръвта принадлежи къмъ раннитъ признаци при злокачественитъ тумори. Митогеннитъ лжи на кръвта въ организма изчезватъ много по-рано преди появяването на видимитъ ракови образования. Напоследъкъ е събранъ доста клинически материалъ, който потвърждава това. Много трудове установяватъ 93—95% паралелъ или съответствие между пато-хистологичната и митогенната диагнози на рака. Различието 5—7% отчасти е привидно и се завършва съ победата на митогенната диагноза на рака.

Напоследъкъ има трудове, които говорятъ не само за митогенната диагноза на рака, но и за митогенната му прогноза. Кленицкий отъ 1932 година до 1934 г., Павлова въ 1935 г., Голсбергъ въ 1936 г. и Подолская въ 1936 г. установиха въ клиникитъ, че радикалното излѣкуване на злокачественитъ тумори се придружава съ възвръщането на кръвното митогенно излжчване. Но ако ракътъ не е излѣкуванъ, то това излжчване на кръвта или не се възвръща или ако се възвърне, скоро пакъ изчезва. По този начинъ митогенното излжчване на кръвта дава възможность да сждимъ за коренното излѣкуване на рака.

Отъ горното се вижда, какъ новата биология изследва вече физиологичнитъ процеси въ организма въ връзка съ митогеннитъ лжи. Значи разширява се кръгътъ на изследванията. Интересно е, че Гурвичъ и ученицитъ му никакъ не сж се опитвали до сега да турятъ паралелъ между митогеннитъ лжи и радиациитъ на Лаковски. Очевидно е, че тѣ сж отчасти идентични, т. е. митогеннитъ лжи може да сж една часть отъ тия радиации. Нѣщо повече: очевидно е, че митогеннитъ лжи иматъ нѣщо общо и съ одичнитъ еманации на Райхенбахъ, съ жизненитъ или виталнитъ лжи на Месмеръ, Максвелъ, баронъ дю Поте и пр. Както съ изследванията на Гурвичъ, така и съ изследванията на Лаковски и пр. се даватъ нови методи за изследване на биологичнитъ проблеми, отварятъ се нови пжтища на биологията.

Въ следвацитъ статии ще се спремъ върху други изследвания, които хвърлятъ нова свѣтлина върху биологичнитъ въпроси.

П. М-въ

Астрология

Главни значения и аналогии на планетитѣ

Роднински връзки и социални отношения

Главно споредъ Моренъ

- Слънце — Баща, мжжъ, водачъ — изобщо възрастни хора.
 Луна — Майка, сестра, приятелка, съпруга, вдовица, дъщеря, леля, слугиня, неприятелка, публика — изобщо възрастни жени.
 Меркурий — По-млади братя, другари, слуги — изобщо млади хора.
 Венера — Майка, сестра, любовница, съпруга, дъщеря — изобщо млади жени.
 Марсъ — По-стари братя, мжжътъ, героятъ, кавалерътъ, открити врагове — изобщо хора на срѣдна възрастъ.
 Юпитеръ — Началници, учители, приятели, понѣкога деца — изобщо хора на зрѣла възрастъ.
 Сатурнъ — Предци, дѣдото, бащата, по-стари братя, слуги, самотници, селяни, просяци, беднитѣ народни слоеве, тайни врагове — изобщо стари хора.
 Уранъ — Окултисти, изобретатели, пионери, реформатори, революционери, романтични натура — изобщо оригинални хора.
 Нептунъ — Медиуми, утописти, измамници — изобщо тайнствени личности.

Мѣста

Главно споредъ Моренъ

- Слънце — Дворци, домове на водачи.
 Луна — Природа, гори, море, вода изобщо, домъ, улици, площади, публични мѣста.
 Меркурий — Учебни заведения, библиотеки, книжарници, печатници, редакции.
 Венера — Градини, ливади, гори, мѣста за удоволствия, театри, концертни зали и пр.
 Марсъ — Лѣярници, ковачници, фабрики за оржие, металургически юзини, арсенали, крепости, касапници и пр.
 Юпитеръ — Палати, особено тия за правосъдието, черкви, учреждения, банки, паметници.
 Сатурнъ — Земя, постройки, особено стари, недвижими имоти, рудници, кладенци, осамотени мѣста, пустини, затвори, болници, клоаци, развалини, гробища, позорни мѣста.
 Уранъ — Модерни срѣдства за съобщение — тренове, трамваи, автомобили, особено авиация; електрически инсталации.
 Нептунъ — Мѣста за окултни занимания, клубове на морфинисти и пр., болници, лудници.

Кратка характеристика на планетитѣ

Споредъ Барле, Кльоклеръ, Г. Радевъ, Синдбадъ - Д-ръ Вайсъ и др.

- Слънце — Първична сила, жизнена енергия, топлина;
Блѣсъкъ, слава, мощь, организация;
Човѣшкиятъ духъ, индивидуалностъ, воля, творчество, изкуство, истиннолюбие, великодушие, идеализъмъ, щедростъ, чистота, смѣлостъ, дѣловитостъ, жизнерадостъ, гордостъ, властолюбие, деспотизъмъ.
- Луна — Ритмични процеси, растителна сила, плодородие, наследственостъ, формуващъ принципъ;
Промѣни, пжтувания, популярностъ, общественостъ, болести на лимфатичната система;
Душата, човѣшката личностъ, майчински чувства, разсѣдливостъ, въображение, пасивниятъ женски принципъ, възприемчивостъ, мекота, религиозностъ, медиумичностъ, скромностъ, свенливостъ, колебливостъ, приспособяване, подражание, романтика, равнодушие, флегматичностъ, боязливостъ, меланхолия, капризностъ.
- Меркурий — Движение, съобщителни и транспортни сръдства — пжтища, телеграфи, телефони, книги, вестници, документи, кореспонденция;
Размѣна, посръдничество, търговия, пропаганда, връзки, нервни болести;
Практически умъ, интелегентностъ, литература, критика, прозорливостъ, пьргавостъ, сръжностъ, хитростъ, капризностъ, любопитство, повръхностностъ, непостоянство, демагогия, измама.
- Венера — „Малкото щастие“ — Хармония, ритъмъ, цъвтежъ, красота;
Удоволствия, луксъ, връзки, венерически болести;
Любовь, милосърдие, доброта, чувствителностъ, нѣжностъ, миролюбие, изкуство, общителностъ, веселие, гьвкавостъ, разпуснатостъ.
- Марсъ — „Малкото нещастие“ — Двигателна енергия, огнь, желѣзо, кръвь, бързина;
Борба, спорове, разпильаване, кражба, насилие, остри заболявания, разрушение, смъртъ;
Храбростъ, предприемчивостъ, амбиция, дисциплина, нетьргпенение, гнѣвь, страсти, ревностъ, егоизъмъ, необузданостъ, умраза, жестокостъ.
- Юпитеръ — „Голѣмото щастие“ — Равновесие, съхраняване;
Изобилие, авторитетъ, покровителство, философия, религия, право, здраве;
Висшъ разумъ, благородство, доброта, мораль, достойнство, честностъ, толерантностъ, миролюбие, откровеностъ, любовь къмъ наслажденията, суетностъ, надутостъ, лицемѣрна набожностъ.
- Сатурнъ — „Голѣмото нещастие“, планетата на сждбата — Време, старостъ, минало, традиция, тежестъ, студъ, свиване, кристализация, костна система, сухота, покой, тишина, тъмнина

Стабилност, трайност, служене, съпротива, осуetyаване, ограничение, оскъждност, лишение, съблазън, изпитание, грижи, депреси, разочарование, самоизмъчване, скръб, обезсърчение, самотност, падане, хронически болести, обрати на сждбата, унижение, затвор, разрушение, отчаяние, смърт;

Мждрост, логика, предвидливост, самоотричане, справедливост, трезвост, напрежение, твърдост, постоянство, труд, концентриране, вдълбочаване, търпение, методичност, мълчание, простота, въздържание, свенливост, бавност, равнодушие, аскетизъм, консерватизъм, скжперничество, страхливост, тсногърдие, песимизъм, съмнение, подозрение, роптание, строгост, материализъм, егоизъм, ревност, умраза, коварство, жестокост.

Уранъ — Необикновеното; неочаквани събития, експлозии, земетръси; Реформи, раздъла, нервни заболявания, катастрофи, преврати, революции;

Интуиция, окултни склонности, напредничавост, свободолюбие, изобретателност, оригиналност, ексцентричност.

Нептуиъ — Тайнственото; наркотични срѣдства; море, течности; Новаторство, интриги, съзаклятия, душевни заболявания; Висша любов, мистика, вдъхновение, медуумичност, болезнена чувствителност, илюзии, податливост на влияния, измама, хаотичност.

Къмъ горното трѣбва да направимъ следнитѣ бележки:

Даденитѣ таблици не би трѣбвало да се взематъ буквално. Преди всичко, въ едно кжсо изложение не могатъ да се дадатъ всички възможни аналогии на планетитѣ, а още по-малко тѣхнитѣ нюанси. Тълкувателтъ тукъ има случай да покаже своята съобразителност. Ето защо, би било добре, планетнитѣ характеристики да се усвоятъ по духъ и да се прилагатъ по смисълъ.

Много естествено, всички изброени значения на дадена планета нѣма да се използватъ едновременно. Кой именно отъ тѣхъ ще дойдатъ подъ съображение въ конкретния случай, ще трѣбва да се види отъ другитѣ астрологични фактори — домове, знаци, аспекти.

Нека вземемъ за примѣръ значенията на Луната отъ таблицата за роднински връзки. Отъ самосебе си се разбира, че въ единъ и сжи хороскопъ тя нѣма да представява и майката, и съпругата, и дъщерята и пр., а само една или друга отъ тѣхъ. Така, ако Луната се намира въ първи домъ на тоя хороскопъ, тя ще характеризира преди всичко самия индивидъ, неговата „личност“, въ 3. домъ — сестрата, въ 4. — майката, въ 5. — дъщерята, въ 6. — слугинята или публиката, въ 7. домъ — съпругата, въ 11. — приятелката, а въ 12. — неприятелката на индивида.

Нѣщо върху мистицизма въ нѣмската поезия

Нѣмското литературно творчество е до такава степенъ оплодено отъ философска мисль, че не бихме схванали напълно сжщината на нѣкое творение, било то шедьовръ на класическата или романтична литературна школа, ако не сме запознати по-обстойно съ историята на философията. Корифеитѣ на тѣзи школи въ своитѣ най-завършени творби сж дали художествена интерпретация на философски концепции, сжществуващи въ древнитѣ школи на Гърция, Египетъ, Индия. Кой би се домогналъ до сжщината на великото Гьотево творение „Фаустъ“, ако не би познавалъ учението на Платона и питагорейцитѣ? Енигма би станала великолепната драма „Емпедокълъ“ на Фридрихъ Хьолдерлинъ за този, който не би билъ въ състояние да открие въ нея чудното съчетание на източната философия съ идеитѣ на християнството.

Редица още други творения въ нѣмската литература представляватъ художествено претълкуване на философски идеи. А този фактъ е естествена последица отъ натюрела на нѣмския творчески гений, защото неговата поезия не е изразъ само на непосредствено изживѣното, но въ много по-голѣма степенъ е отзвукъ на оная философска размисль върху изживѣлицата, поднесена му отъ сѣтивния свѣтъ.

Въ това философствуващо съзнание се корени и оная склонность на нѣмеца къмъ трансценденталното, метафизичното, плодъ на която се явява мистичниятъ моментъ въ неговото творчество. Съ охота пляеда нѣмски поети, писатели черпятъ отъ рудницата на мистичния Изтокъ, респективно Индия, за да вложатъ тия ценности като основни ингредиенти въ произведенията си. Колко често Гьоте, Лесингъ, Хьолдерлинъ, Ницше, Новалисъ, Херманъ Хесе живѣятъ въ поетичнитѣ си творби приобщени съ нѣкоя идея, отхранена въ душата на източния свѣтосъзерцателъ. Това говори за онова живо у нѣмеца мистично начало, проявено въ дълбокия му стремежъ къмъ единение съ Първопричината. И въ резултатъ отъ това възниква и мистицизмъ на нѣмска почва. Достатъчно е да проучимъ ученията на Спиноза и Яковъ Бьоме, за да се проникнемъ отъ глѣбината на миросъзерцанието у нѣмеца. Внушителенъ моментъ въ нѣмското поетично творчество представляватъ страницитѣ, отразили въ себе си трепета на мистичния копнежъ по общение съ Бога.

Религиозната емоциональность на нѣмското сръдновѣковие е само по себе си единъ отъ сублимнитѣ моменти на мистичната изживѣлица на нѣмския духъ. Красноречиво доказателство за това сж поетичнитѣ творби на монахинята поетеса Хилдегартъ фонъ Бингенъ или на Мехтхилдъ фонъ Магдебургъ, написала поетичната сбирка: „Гехуцата — Божествена свѣтлина“. Тѣхната поезия е опитъ да се съхрани въ слово онова, що духътъ е съзерцавалъ въ моментъ на мистично откровение.

Презъ 17 вѣкъ поезията на Ангелусъ Силезиусъ е вдѣхновена отъ копнежа по Божествено откровение. Той застѣпва мистичната концепция за човѣшкото „Азъ“ като носителъ и откривателъ на Бога. Така на едно мѣсто той казва: „Зная, че безъ мене Богъ не може нито мигъ да сжществува.“

А презъ 18 вѣкъ тоя мистиченъ копнежъ намира класическото

си осъществяване въ безсмъртното творение на царствения ваймарецъ. Не е ли мистичниятъ копнежъ, който води Фауста презъ макро — и микрокосмоса, за да го сроди съ идеята за висшето щастие като дейностъ за благо на другитъ? Въплътяването на тая идея въ живи дѣла не е ли плодъ на неговия копнежъ по опознаване Бога като вѣчно дейно начало? Не изхожда ли отъ тукъ и онова мистично преклонение у нѣмеца предъ труда, което се подчертава като неотмѣнна сжщина на нѣмския характеръ.

Следъ Гюте школата на романтицитъ въздигатъ култа на мистичното до жизненъ принципъ. Тѣ изцѣло сж отдадени на тоя тайнственъ копнежъ по единение съ онова универсално съзнание, което слива въ себе си пѣстрото многообразие на всички жизнени форми. Предъ тѣхното съзерцаващо магията на творческата праволя съзнание вселената възниква като най-висшето художествено творение.

Измежду всички тѣхъ одному се отдава да изрази съ вдъхновено слово и поетични видения онова, що е вълнувало копнѣщето по Божествената красота романтично сърдце. Той е онзи, когото всички зоватъ пророкъ на нѣмския романтизъмъ — Фридрихъ фонъ Харденбергъ — или както той самъ се нарича — Новалисъ, по името на една старинна родова линия. Богата емоционалность съ кристална чистота, задълбочена философска размисль, обширни познания изъ областята на естественитъ науки и математиката, въображение, граничещо съ визионерство—ето накратко отличителнитъ черти на тоя романтиченъ поетъ. Даже окултиститъ го считатъ за преродения Рафаело. Казватъ, че Новалисъ е притежавалъ способността да се вглѣбва въ своя вжтрешенъ миръ дотолкова, че е възкресявалъ не само спомени за своитъ предци, но е съзерцавалъ и своитъ по-ранши прераждания. Така че законътъ за прераждането у Новалиса не е само философска идея, но жизненъ опитъ, лична изживѣлица. Нейно високо художествено тълкуване представлява незавършениятъ му романъ „Хайнрихъ фонъ Офтердингенъ“.

Като парадоксъ къмъ тоя краткотраенъ земенъ животъ съ крайно опростотворена външна линия се разкрива шеметната спирала на интензивенъ вжтрешенъ животъ.

Роденъ е на 2 май 1772 г. въ Обервидерщедтъ, гдето получава строго религиозно възпитание подъ влиянието на своя баща, привърженикъ на хернхутизма. Това е особено духовно течение въ Германия, което цели да оглѣби религиозната преживѣлица, подкрепена отъ волята да осъществява въ живи дѣла учението на Христа.

Завършилъ гимназия въ 1793 г., той постѣпилъ въ Йенския университетъ, за да следва право. Съ по-голѣмъ интересъ обаче се задълбочава въ философията на Кантъ.

Въ 1795 г. среща тринадесетгодишната София фонъ Кюнъ. Нейната свърхземна красота, одухотворена отъ необикновено висока за възрастъта ѝ интелигентность, пленява въображението на 23 годишния Новалисъ. Говорейки, мислейки за нея, той става поетъ.

Скоро, обаче, следъ една тежка и несполучлива операция София отлита въ онова тайнствено „отвждъ“, по което чезнатъ романтицитъ. Безгранична, но творческа е скръбъта на поета по любимата. Бавно и ритмично неговитъ „Химни на нощъта“ отроватъ мжката и копнежа му

по царството на смъртта, онова мистично лоно, гдѣто обитаватъ душитъ въ вѣчно, ненарушимо общение.

Постепенно образътъ на любимата загубва въ въображението на поета очерганията на своя земенъ образъ, за да засияе въ ореола на Божествената майка. Така София се възвръща къмъ своята метафизична прасящина — вѣчно женственото начало — съсждъ на благославяща любовъ. „Духовнитѣ му пѣсни“ сж изразъ на това негово свето преклонение предъ Божествената Майка — вестителка на Божествената Любовъ.

Презъ 1797 г. Новились встѣпва въ Фрайбургската академия, гдето става ученикъ на прочутия геологъ Вернеръ. Като продуктъ на неговата научно-геоложка дейность се явява романътъ — фрагментъ „Ученицитѣ отъ Саисъ“.

Предъ насъ се възправя свѣтлата фигура на Учителя — Мждрецъ, подъ чието ръководство група изследователи се стремятъ да откриятъ тайнитѣ на природата. Основната идея на романа е разработена въ майсторски вмъкнатитѣ въ него приказки за „Хиацинтъ и Розенблютхенъ“. И тамъ се казва, че природата откроява своята тайна само ономува, чието сърдце е станало съсждъ на Любовта.

Не следъ дълго прегаря въ творчески огнь и земниятъ образъ на Новались. На 25 май 1801 г. той тихо напусна сферата на земното, за да прелѣе живота си въ диханието на Бога.

Красива алегория е земното битие на този, който е могълъ да освѣти живота си съ вдъхновената мисль: „Цѣлиятъ нашъ животъ е Богослужение“.

В.

Г. Тахчиевъ

С и л а

Силата на човѣка е въ неговата права мисль за Бога, за ближния и за себе си.

Силата на човѣка е въ неговата любовъ къмъ Бога.

Силата на човѣка е въ неговото безсилие да насилва и въ неговата възможность да помага и освобождава.

Силата на човѣка е въ неговия миръ. Само при пълень миръ можемъ да проявимъ нашата положителна и творческа сила.

Силата на човѣка е да отвръща на злото съ добро.

Силата на човѣка е въ любовта, въ която той живѣе.

Постѣпка, на която подбудата е Любовта, ражда сила у насъ.

Силата на човѣка е въ това, щото съ нищо да не ощетява другитѣ.

Силата на човѣка е въ неговата готовность да изплати своитѣ дългове.

Силата на човѣка е въ намирането на онова нѣщо, което дълго време е търсилъ и безъ което е невъзможенъ неговиятъ животъ.

Силата на човѣка е въ разбиране езика на душитъ на онѣзи, съ които влиза въ общение.

Силата на човѣка е въ отзывчивостта и къмъ най-малката любовъ на другитѣ.

Силата на човѣка е въ онова преживяване, когато се радва на чуждия успѣхъ като на свой.

Силата на човѣка е въ смирението, което проявява предъ всѣка Божествена проява, въ когото и да я види.

Силата на човѣка е въ пълното довѣрие, съ което посрѣщаме другитѣ.

Силата на човѣка е въ неговата свѣтла и права мисълъ, въ правене връзка между фактитѣ.

Силата на човѣка е въ онзи моментъ, когато душата се отваря да възприеме живота.

Силата на човѣка е въ присѣтствието на Бога въ него.

Силата на човѣка е въ даване потикъ на Божественото начало въ другитѣ.

Силата на човѣка е да отстъпва предъ по-силнитѣ и да помага на по-слабитѣ.

Да отстъпвашъ на време, се иска сила и разумъ, тъй както, за да се спуснешъ по наклонната плоскостъ, е нужна сила и умение.

Силата на човѣка е да познава границитѣ на своитѣ сили и правилно да си служи съ тѣхъ.

Силата на човѣка е да се почувствува изворъ на всичко красиво.

Силата на човѣка е да се радва и на най-малкия свой успѣхъ.

Силата на човѣка е да знае, дали е правъ въ своитѣ твърдения, и да не влиза въ конфликтъ съ никой човѣкъ.

Силата на човѣка е въ неговата искреностъ и чистота, когато прави свитѣ преценки.

Користолюбиего прави човѣка да изгуби своитѣ духовни сили, а безкористието го прави силенъ и свободенъ.

Силата на човѣка е въ възможността самъ да се учи отъ собственитѣ си мисли.

Силенъ човѣкъ е онзи, които има смѣлостта да предприеме едно общополезно дѣло съ рискъ да понесе всички последствия.

Силенъ човѣкъ е не само онзи, който е победилъ, но и този, който въ борбата вѣрва, че ще победи.

Победата е право пропорционална на вѣрата въ силата, съ която се боримъ.

Силниятъ винаги чувствува своята сила и решително вѣрва въ своята победа.

Силата на човѣка е въ влизане въ хармония съ силитѣ на природата.

Винаги победениятъ въ своето подсъзнание се е съмнявалъ въ своята сила.

Силенъ човѣкъ е не само праведниятъ, но и всѣки, който има смѣлостта да пожелае съ цѣлото си естество да бѣде праведенъ.

Силенъ става човѣкъ, когато разбере и вѣрва, че не е оставенъ на произвола, а има нѣщо въ него непобедимо и мощно, което съзнателно го повежда презъ всички стрѣмни пжтеки на живота.

Силенъ и уменъ човѣкъ е онзи, който знае, че има много още да учи и е готовъ да отстъпи, когато разбере, че не е на правата страна, и приема истината, отъ кждето и да идва тя.

Д-ръ М. Константиновъ

Бждещето на междудържавното общество

Голѣмитѣ държавни мжже, общественици и теоритици на междудържавното право сж вече убедени, че всички опити да се организира междудържавното общество върху една система, почиваща на „единъ отрицателенъ редъ, ограничаващъ се въ запрети и забрани, не може да успѣе.“*)

Действително, ако се направи една аналогия, свѣтътъ се намира, по отношение на своитѣ правни схващания, още въ епохата на стария заветъ. Старозаветниятъ пророкъ Мойсей, съ своитѣ скрижали на десетѣхъ заповѣди, дава реаленъ изразъ на семитската култура, кждето страхътъ отъ моралното понятие „грѣхътъ“ е билъ главниятъ двигателъ при човѣшкитѣ постѣпки, докато въ новата култура, когато човѣчеството преминава въ една нова ера на развитие, трѣбва положителнитѣ норми да бждатъ рководещъ критерий въ действията на индивидитѣ, общества, народитѣ и междудържавния редъ и оттамъ отношенията имъ да се рководятъ отъ принципа на сътрудничеството и взаимното довѣрие.

Този е пжтътъ, който непрестанно посочва словото на нашия Учителъ, пжтъ, който трѣбва да бжде освѣтенъ отъ Божествената мждростъ, която единствена ще преустрои индивидуалния, обществения, народния и междудържавния животъ.

То значи, че основниятъ потикъ на духовния и материалния прогресъ трѣбва да бжде доброто на народитѣ подъ знака на социалната справедливостъ, защото нациитѣ се явяватъ като органи на цѣлото човѣчество, което е изразъ на вѣчното творческо начало. Не напраздно нацията, като органъ на международния организъмъ се взема въ междудържавното право, като безсмъртна жизнена единица, която ражда държавния империумъ — редуцираната воля на милиони индивиди, свързани по силата на едно историческо духовно и материално минало.

Това е една реална наука, която е далеко отъ всички религиозни суевѣрия и догми, или отъ онѣзи, материалистични социално-научни доктрини, които извънъ физическитѣ сили на природата не виждатъ творческия Духъ на Божественото съзнание.

Ето защо, следъ тази голѣма криза, която изживѣва човѣчеството, изразена въ настоящата война, международниятъ редъ трѣбва на всѣка цена да се освободи отъ отрицателнитѣ норми на запрети и забрани и вмѣсто тѣхъ да дойде истинското сътрудничество въ всички области: стопански, социални и духовно-културни.

Днесъ човѣчеството не се нуждае отъ сухи формулни права и кодекси, но отъ братски, прѣки конкретни действия, дирижирани отъ великия идеалъ на Божествената свобода, която ще разкрие възможноститѣ и цѣнноститѣ на живота, който е вѣченъ и единенъ.

Изпква предъ нашето внимание въпросътъ, по какъвъ начинъ

*) Professeur Barna Horvath: „L'avenir de l'organisation internationale.“

ще се изрази това сътрудничество на международна почва? Настоящото време, въ което живѣе човѣчеството, е изключително и преходно.

Настоящата война, която се води между демократическитѣ режими и авторитарнитѣ държави, е предвѣстие на една нова ера — ерата на братството между народитѣ. Това братско сътрудничество, което ще настѣпи следъ тази война между народитѣ, не е единъ чисто механиченъ процесъ, но една органическа стопанска и духовна взаимопомощъ, която ще има своята форма, своята правна конструкция.

Защото нацията, която се стреми да се покрие съ социологическото понятие държава, е едно важно явление въ международната политика. Това се подчертава и отъ последнитѣ исторически факти, които красноречиво говорятъ, че всички народности малцинства се присѣдиняватъ при своитѣ първоначални национални центрове

Веднѣжъ разрешенъ въпроса за националното самоопредѣление на народитѣ, изразено въ самостоятелни държавни единици за всички — тѣ ще могатъ леко да се справятъ съ социалъ-икономическия проблемъ т. е. антагонизма между капитала и труда, въпросъ, разрешението на който нѣколко десетки години погрѣшно се смѣташе за постижимо само чрезъ революцията и то на международна почва.

Голѣмитѣ държавници, политици и икономисти се убедиха, че социалния въпросъ всѣка държава ще разреши специфично, съ огледъ на своитѣ географски, стопански, политически, социални и културни условия.

Нация—държава, политическата форма, къмъ която се стремятъ народитѣ — само тя може да бжде арбитъръ между тѣзи два важни стопански фактора (труда и капитала), които сж творцитѣ на духовнитѣ и материалнитѣ богатства на нацията.

Така самоопредѣлени националнитѣ държави, по пята на свободата, ще бждатъ добре подготвени да разрешатъ единъ важенъ въпросъ, който е въ по-висока гама. — Малкитѣ държавни единици по отдѣлно винаги сж били приносяни въ жертва на голѣмитѣ империи, които разполагатъ съ материалната сила.

Тѣзи два голѣми въпроса — първиятъ отъ социаленъ характеръ и вториятъ отъ междудържавенъ, щомъ се разрешатъ правилно, ще се откриятъ вратитѣ за стопанско, социално и културно сътрудничество между народитѣ или по конкретно казано, ще настѣпи ерата на братството между народитѣ.

Цвѣтята

Варварството следва човѣка като мрачна сѣнка отъ незапомнени времена — отъ днитѣ, когато той е живѣлъ като звѣръ въ пещери и хралупи, до днешно време, когато електромагнитнитѣ вълни свързватъ континентитѣ за по-малко отъ една секунда.

Успоредно съ самото развитие, и варварството е промѣняло своятъ обликъ, за да е пригодно да следва човѣка въ многовѣковния му пѣтъ.

Прародителтъ на варварството е жестокостта. Въ една или друга форма, тя е била винаги на арената на историческия развой, и е играла изключителна роль. Ще бжде банално да се изброяватъ примѣри, за да се види, колко малко е промѣненъ вътрешниятъ образъ на човѣка, колко незначително сж корегирани контуритѣ на духовното^у насъ, вследствие на което ние сме си останали все още много жестоки, коравосърдечни понѣкога въ мѣрка, която даже нѣма равна на себе си въ мрачното шедствие на столѣтията.

Да изоставимъ войнитѣ, революциитѣ, масовитѣ кланета и погромитѣ. Не ще споменаваме и начина, по който се отнасяме и съ животнитѣ въ нашата съвременность. Да се спремъ при една най-финна и най-деликатна жестокость, която има облика на мила, благородна привичка, минава като изразъ на твърде възвишени чувства. Това е убиването на цвѣтята и поднасянето на недоумрѣлитѣ имъ още стволи, като актъ на нѣжно и трепетно внимание.

Въ тоя мигъ разбирамъ мисълта, която ще се породи отъ тия редове. И ироничната усмивка виждамъ, какъ свива въ лека гримаса изтънченото лице на „приятелитѣ на цвѣтята“. Бързамъ при това да отхвърля и баналното остроумие, че и картофитѣ и салатата изпитватъ сжщитѣ „страдания“, когато ги кжсаме за ядене. Тукъ не става дума за усѣщането на самото растение, което бидейки на особена степенъ на развитие въ органичния животъ, не усѣща страдания при неговото откъсване отъ живота, както едно животно или единъ човѣкъ. Не може да става сравнение между жестокостта при кжсането на едно цвѣте съ жестокостта въ градската кланица, кждето много отъ животнитѣ даватъ явни признаци за съзнаване приближаващата жестока смъртъ. Думата е за начина, по който ние даваме изразъ на най-финнитѣ си чувства, и най-трепетната нѣжность.

Поднасянето на цвѣта е единъ изтънченъ култъ къмъ смъртта, а не къмъ живота. Ние говоримъ за цвѣтята съ умиление, съ подчертана нѣжность, дори нѣкога съ афекти. Ние ги съзерцаваме като прекрасенъ, мълчаливъ животъ, имаме къмъ тѣхъ ужъ, чисто естетично отношение, а ги оставяме да изгниятъ въ нашитѣ вазии или да изсъхнатъ въ бутонерката ни, следъ като сме ги отдѣлили отъ живота. Защо ги убиваме?

Нѣкой може да възрази, че това е вече прекалена и превзета хуманность. Признавамъ, наистина, че писаното тукъ не се покрива съ конвенционалния курсъ за третиране цвѣтята, но пакъ ще поясня, че въпросътъ не се свежда до усѣщането, което има растението, когато го

откъсваме, а до самитѣ насѣ, които и при моменти на най-голямата нѣжностъ въ живота си, биваме жестоки и унищожаваме! Ние се радваме на живота, а поднасяме като даръ смъртъта.

Често ще чуете за нѣкоя дама, че отъ всичко на свѣта най-много обичала лилии, друга — бѣли рози, трета — хризантеми, но нито една отъ тѣхъ не е отдѣлила поне единъ часъ отъ живота си за отглеждане на тия цвѣта. Тѣ ги обичатъ въ вазитѣ си, осждени на смъртъ, обичатъ ги дотолкова, доколкото тѣ освежаватъ съ своя прощаленъ ароматъ, загниващата и душна атмосфера на тѣхния животъ.

Въ съвременния култъ къмъ цвѣтията има нѣщо неискрено и превзето. Чувашъ нѣкой да разказва съ патетично умиление за любимитѣ си цвѣта, и мислишъ, че нѣма по-милостиво, по-състрадателно същество отъ него, но не следъ дълго, нѣкаква неочаквано груба проява на жестокостъ ти разкрива само една куха театрална поза на умиление, защото, невъзможно е човѣкътъ, който искрено обича цвѣтията, да е жестокъ и коравосърдеченъ спрямо хората.

Спомнямъ си оригиналнитѣ и мъдри приказки на единъ възрастенъ човѣкъ, вече покойникъ, който пръвъ ми обърна внимание върху смисъла на повечето отъ детскитѣ стихотворения и пѣснички. „Въ всички почти отъ тѣхъ“ — казваше ми той — „четемъ думитѣ“: „беремъ, беремъ“, „късаме, събираме“ и пр., и никжде нѣма „садимъ“ „поливаме“ „копаемъ“. — Защо се чудите — се провикваше тоя човѣкъ — че хората обичатъ да грабятъ, да присвояватъ, да унищожаватъ. На това ги учимъ отъ ранната имъ възраст.

Много пжти отъ тогава съмъ си задавалъ въпросътъ, защо хората не си подаряватъ цвѣта въ саксии, за да имъ се радватъ? Би било отъ друга страна, прекрасно, да види човѣкъ една отъ възторженитѣ обожателки на теменугитѣ, лилиитѣ, розитѣ и хризантемитѣ съ мотичка въ ржце и на работа въ своята малка градина. Тамъ да приложи нѣжната си обичъ къмъ цвѣтията, като имъ създаде по-хубави условия за тѣхното отглеждане.

Цвѣтията обичатъ въздуха и слънцето. Тѣ се хранятъ съ слънце и сж красиви само тамъ, подъ неговитѣ лжи, а не осждени на смъртъ въ вазитѣ изъ душнитѣ салони.

Правилно ли е да поднасяме цвѣтията — осжденитѣ на смъртъ и езекутирани вече мълчаливи създания, — като изразъ на най-финнитѣ трепети на живота? Съ умрѣлитѣ ли цвѣта, ние даваме изразъ на нашата обичъ?

ПРИТЧИ И ПРИКАЗКИ

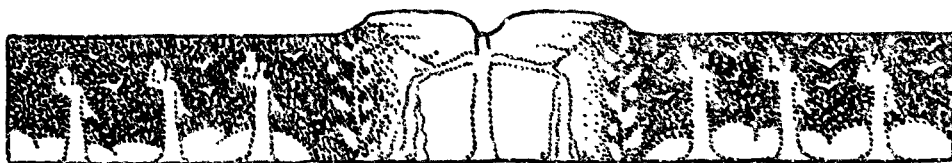
Скжперникътъ отъ златната епоха на човѣчеството

Това е било въ ония времена, когато хората сж живѣли съ други нрави, когато въ проявитѣ си сж били естествени, непринудени. Това е било въ онази златна епоха на човѣчеството, когато умнитѣ хора сж познавали преходността на материалното и сж били чутки да проявятъ внушенията на духовното. Разпрavia се, че въ тази златна епоха богатитѣ сж разнасяли съ каруци златото и скжпоценноститѣ си и сж го раздавали на всѣки нуждаещъ се. Това днесъ не може да стане, защото хората ще ги смѣтнатъ за луди. Сжществувало е тогава едно духовно благородство, което се е проявявало навсѣкжде. И все пакъ въ единъ отъ градоветѣ на тия благородни хора, кждето богати и бедни сж мислили, какъ да се надпреварятъ въ правене на услуги и добро, е живѣлъ единъ голѣмъ скжперникъ. Той е живѣлъ уединено и е мислилъ само за себе си. Никому добро не е правѣлъ, а е мислилъ само да трупа богатства.

Веднѣжъ изъ града вървѣлъ младежъ, синъ на единъ отъ голѣмитѣ богаташи въ страната. Заедно съ нѣколко слуги той е каралъ една голѣма каруца — вагонъ, пълна съ различни сребърни и златни скжпоценности. Когато срѣщали по пътя си, тѣ му давали отъ скжпоценноститѣ. Като се научили за това, хората взели да се стичатъ отъ всѣкжде къмъ младия момъкъ. Всѣки носѣлъ нѣкакъвъ сждъ, голѣмъ или малъкъ, да му сипятъ нѣщо отъ тия блага. Научилъ се за това и скжперникътъ и веднага тръгналъ за мѣстото, дето се раздавали благата. Хората носѣли малки или по-голѣми паници, но той счелъ, че тия сждове сж малки и недостатъчни. Затова взелъ съ себе си единъ голѣмъ сандъкъ и се явилъ предъ младия момъкъ. Като го видѣлъ, момъкътъ му казалъ: Легни на земята! Скжперникътъ легналъ. Тогава момъкътъ заповѣдалъ да сложатъ сандъка върху гърдитѣ на скжперника и да сипватъ въ него лопата следъ лопата отъ скжпоценноститѣ. Сандъкътъ натежавалъ все повече и повече. Скжперникътъ почналъ да вика отъ задуха: Престанете да ме товарите, стига ми вече, не мога да дишамъ вече, задушавамъ се! Момъкътъ погледналъ къмъ задушавания се скжперникъ и казалъ на слугитѣ си: Не сваляйте още сандъка отъ гърдитѣ, нека си научи добре урока. — — — — —

Така разумната природа поучава тѣзи, които мислятъ само за себе си, които обичатъ да взиматъ и трупатъ повече, отколкото имъ трѣбва. Мнозина отъ тѣхъ оставатъ подъ товара на собствената си алчностъ и скжперничество.

Отъ Учителя,
препаяказалъ Ели

ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ

Боянъ Боевъ

При Седемътъ Рилски езера

Цѣла година тѣ сж тѣй живи въ нашето съзнание! Всѣки день сме при тѣхъ, навестяваме всички езера и върхове, спираме се на Изгрѣвния връхъ, при „Ржцетѣ, които даватъ“, при всѣка скала, при всѣка полянка. Живитѣ имъ образи образуватъ вжтре въ насъ единъ слънчевъ свѣтъ, въ който живѣемъ постоянно. И какъ всичко, преживѣно тамъ, буди у насъ спомена за единъ великъ вѣченъ свѣтъ, отъ който иде човѣшката душа и за който копнѣе въ свещени минути!

Въ ранна сутринъ сме вече при горския домъ. Потегляме нагоре. Въ утринния въздухъ какъ сж свежи тревитѣ и цвѣтята — щастливитѣ обитатели на тия чисти сфери! Прекосваме пѣнливи, буйно шумещи рѣкчици, заобиколени съ стройни иглолистни гори. Нѣкой пжтъ минаваме край свѣтли цвѣтни полянки, кжпещи се въ раннитѣ слънчеви лжчи. При нѣкой завой предъ насъ неочаквано изпъкватъ въ далнината Рупитѣ съ своитѣ чудни контури, съ жбери, забучени въ небесната висъ, и тѣй наподобяващи на човѣшка фигура! Не напомнятъ ли тѣ душата, заровена въ гжста материя, но съ погледъ устременъ къмъ звезднитѣ сфери? Това не е ли човѣкътъ, който живѣе на земята и въздиша за сферитѣ, които образуватъ истинската му родина?

Ние сме вече надъ Вадата. Навлизаме въ гжста вѣковна гора, отминаваме я, започваме изкачване по хълмоветѣ. Ето го последниятъ хълмъ. Съ вълнение го изкачваме. Предъ насъ се открива първото езеро Махарзи. Всички се спираме. Влизаме въ друго царство, въ царството на една велика симфония, свещена чистота и миръ, въ царството на Свѣтлитѣ обитатели на тия девствени висоти. Разговоритѣ спиратъ предъ неземната картина.

Мили езера, тая година пакъ сме ви на гости. Пакъ ще посетимъ свещената ви обителъ, за да почерпимъ отъ васъ новъ потикъ за красива работа въ живота. Знаемъ, че ни чакате. Знаемъ, че съ радостъ очаквате всѣкиго, за да го отрупате щедро съ скжпитѣ си дарове.

Защо идваме тукъ? За да чуемъ, какво ще ни каже планината! Тя ни говори, и ние искаме да разбираме нейния езикъ. Нейниятъ езикъ е езикъ, отъ който разбира човѣшката душа. Той намира ехо въ глжбинитѣ ѝ, и тя се преобразява, тя се отваря и разкрива богатствата си, които Безграничниятъ е вложилъ въ нея преди началото на вѣковетѣ.

Ние знаемъ, какъ ще чуемъ нейния говоръ. За да го чуемъ, трѣбва да отидемъ съ радостно очакване, съ чисти сърдца и да я обичаме,

да обичаме царственитѣ ѝ чертози. На любещитѣ я тя разкрива своитѣ тайни, въвежда ги въ своето светилище, дава имъ ключоветѣ на прозрението и просвѣтлението, показва имъ пѣтя на служенето и великата жертва!

Ето полянката край първото езеро, гдѣто сме правили нашитѣ ритмични, музикални упражнения. Съ гърмежъ, съ шуменъ трѣсъкъ се спущатъ по стрѣмнитѣ скални стени водитѣ отъ второто езеро „Елбуръ“. Ето Изгрѣвниятъ връхъ. Той е тѣй близо до сърдцата и душитѣ ни. Отломки отъ вѣчността сме преживѣли тамъ!

О, ти, свещенъ планински кжтъ, дето минало, настояще и бждеще се сливатъ въ дивна хармония. Идемъ при тебе съ отворени души, съ детски трепетъ въ сърдцата. Приюти ни въ своитѣ пазви и ни кажи, каквото намѣришь за добре. Ние знаемъ, че ни познавашъ по-добре, отколкото ние сами себе си познаваме. Приближаваме се къмъ тебе съ такова довѣрие, съ каквото детето се притиска до скута на майка си.

Прекарваме тукъ 6 дни незабравими. Всѣки день тукъ носи своя окраска, своя особена одежда. Всѣки день тукъ представлява особенъ тонъ въ великата музика на живота. Шестъ дни ни приютява каменната хижа. Съ радостъ посрѣщаме всичко: и дъжда, и мъглигѣ, и буритѣ, и слънчевитѣ усмихнати дни съ тихи, ведри небеса. По нѣкога тежкиятъ плащъ на мъглигѣ се спуща надъ планината. Какво хубаво условие за самовглѣбяване! Сгодно време за търсене въ глѣбинитѣ на душата на онова, което свързва отдѣлния човѣкъ съ Цѣлото. По нѣкога завесата леко се вдига, езерата и върховетѣ се очертаватъ, за да се скриятъ отново отъ погледа. Като че ли планината намѣта своя воалъ, за да извърши велико свещенодействие въ своя храмъ.

* * *

Тихо спуща нощта своитѣ крила надъ планината! Всички сме въ хижата. Въ дъното ѝ пламти буенъ огънь. Има и специални лампи, които освѣтляватъ хижата. Ярко освѣтени лица, по които играятъ свѣтлитѣ на огъня. Грамадни фантастични сѣнки постоянно се мѣнятъ по стенитѣ. Отъ време на време се вслушвамъ въ пѣсенъта на водитѣ, които се вливатъ въ второто езеро. По естественъ начинъ се подкачва разговоръ съ Учителя.

— Сжществата, които сж строили архитектурата при Седемътѣ езера сж били много възвишени. Хората сж още въ първо отдѣление, въ забавачницата, въ сравнение съ напредналитѣ сжщества.

— Какъ се отразява планината върху организма?

— Върху всички системи тя действува благотворно, — върху нервната и други системи. Нервнитѣ хора трѣбва да ги каратъ на екскурзии по планинитѣ, да правятъ гимнастически упражнения и да се лѣкуватъ чрезъ музика.

Знаете ли, колко е красивъ животътъ? Той е пълненъ съ велики блага. Азъ като пѣтувамъ, виждамъ смисъла на камънитѣ, тревичкитѣ, цвѣтята, водитѣ и пр. Навсѣкъжде виждамъ проявлението на Божията Любовь въ безбройни, неизследими форми. Природата има една вътрешна, по-дълбока страна, която хората не виждатъ, понеже сж си турили кепенци — това сж многото грижи и тревоги, които ги занимаватъ.

И туй ограничава човѣшкото зрение. Тогава той вижда само въ по-гж-стата материя. Трѣбва да се очисти съзнанието отъ психичния прахъ, за да може да вижда човѣкъ. Животътъ е пълень съ страдания, понеже хората не оценяватъ и не използватъ правилно богатата на живота. Животътъ на неразумния човѣкъ започва съ радостъ и свършва съ страдание. Духовниятъ животъ започва съ страдание и свършва съ радостъ. А Божествениятъ животъ започва съ радостъ и свършва съ радостъ. Разумната природа задоволява нуждитъ на всички сѣщества, и на най-малкитъ. Само че човѣкъ трѣбва да спазва нейнитъ закони. Цѣлиятъ свѣтъ е училище за дисциплиниране на човѣшката душа, за развитието на човѣшкия умъ, сърдце и воля.

— Какво е действието на любовта?

— Това, което постоянно обновява човѣка, това, което постоянно го освежава, това, което постоянно го обезсмъртява, дръжете се за него. То е Любовта. Тя е най-великото нѣщо, което сѣществува. Тя не е механиченъ процесъ. Когато ти говорятъ нѣщо лошо за онзи, когото обичашъ, да не вѣрвашъ. Законътъ на любовта е: когато обичашъ нѣкого, той да не знае.

Всѣки день любовта посещава човѣка за $\frac{1}{300,000}$ часть отъ секундата. И това време е достатъчно, за да остави тя своитъ блага, да обнови, да пробуди, да просвѣтли и съживи. Но човѣкъ трѣбва да има будно съзнание, за да долови този моментъ.

Любовта има две страни. Човѣкътъ на любовта има разположение да постѣпва съ тебе така, както съ себе си. Отъ друга страна, каквото му дадешъ, той го цени. Можешъ да му дадешъ и една боровинка. Той я цени. Когато единъ човѣкъ не ти дава милъ погледъ, ти ще му го дадешъ. Днесъ хората не се познаватъ. Можешъ да познавашъ единъ човѣкъ само, когато го обичашъ. После друго: стой на сто километра далечъ отъ този, когото обичашъ. Говоря символично. Това значи: цени свободата му, не упражнявай никакво насилие върху него.

— Кое е новото съзнание, което сега се ражда?

— Човѣкътъ на новата култура съзнава, че всички хора сж отдѣлни удове на единъ голѣмъ организъмъ. Любовта трѣбва да се възприеме и да стане могъща сила въ живота. Това, което хората иматъ сега, не е още любовта. Тя е, която може да сближи всички народи — да живѣятъ въ братство. Тя иде да освободи хората. И задъ нея седятъ разумността и всички други хубави нѣща. Ако хората възприематъ любовта, ще се съкратятъ днитъ на страданията имъ.

— Какво трѣбва да се прави, за да се приближи новата култура?

— Всѣки день увеличавай съ по една стотна отъ градуса любовта си!

* * *

Всѣки день интензивенъ животъ. Всѣки день върховетъ и езерата ни разправятъ своитъ вълшебни приказки, повѣрватъ ни своитъ най-скжпи, лелѣяни презъ вѣковетъ, мечти, блѣнове и надежди. Съ любовь се допираме и до най-малкото камъче, за да ни разкаже то чутовнитъ истории, на които е било свидетелъ въ течение на милионитъ години.

Полянката, дето бѣше лани палатката на Учителя, остава завинаги свързана въ душитъ ни съ оня свѣтълъ моментъ, когато Учите-

лътъ говори върху магическата сила на любовта. Колко разнообразни картини изпъкват въ насъ, свързани съ този моментъ: появата на топлия слънчевъ дискъ всрѣдъ прѣскащитѣ се мъгли, чудниятъ имъ танць по долини и езера подъ насъ, усмихващитѣ се цвѣтя около насъ. Какъ всрѣдъ мъглитѣ галещитѣ слънчеви лъчи освѣтиха въ мигъ лицата ни и всичко около насъ! Не е ли такава и магическата сила на любовта?

* * *

Днесъ сутринта потегляме надолу преобразени. Всичко е готово. Но има още време. Поглеждаме къмъ върховетѣ и езерата, за да запечатаме дълбоко образитѣ имъ въ душитѣ си. Сливаме се съ всичко около насъ. Чувствуваме, че сме едно съ всички тѣзи езера, върхове, полянки, канари, тревички, цвѣтя и пр. Чувствуваме вѣчния ритъмъ на планината. И вжтре въ насъ долавяме тихия, нѣжния ѝ говоръ:

— Мили деца, вий дойдохте тукъ да се учите. Азъ ви обсипахъ съ моитѣ дарове. Раздайте ги щедро на всички, които срещнете въ великия друмъ на живота. Съ пълни шѣпи раздавайте. Нека всѣки отъ васъ да допринесе поне съ по една шѣпа пѣсъкъ за изграждане красивото здание на общочовѣшкото щастие. Велика радостъ ви чака всички васъ долу. Иде културата на радостта, на свѣтлината, на свободата. Отъ горе тя слиза, украсена съ скъпоценни камъни, облѣчена въ бѣли одежди. И на нея пише: Нова земя и ново небе. Утолете жаждата на всички, които копнѣятъ за великия день на земята. Градете камъкъ по камъкъ великото здание. Занесте имъ радостното послание, че се съмва вече, че на изтокъ вече се зазорява, че близко е вече свѣтлото утро. Занесте имъ радостната вестъ, че надгробната плоча вече се махва, и човѣшкиятъ духъ се освобождава. Кажете имъ, че иде день, когато завинаги ще бждатъ обѣрсани сълзитѣ на страдащитѣ души. Земята ще престане да бжде плачевна долина, а мѣсто на радостта, на свѣтлината и на великата космическа любовъ!

Тихо се вслушваме въ това, което ни говори планината. Нейниятъ говоръ отеква въ душитѣ ни като сладкогласна пѣсенъ, като нѣжна ласка, като дълго очаквано просвѣтление. Той буди въ душитѣ ни копнежъ къмъ чистотата на свѣтлитѣ висини и сили за работа.

Долу при Вадата се обръщамъ още веднажъ, вдигамъ взоръ къмъ Салона на съзерцанието, къмъ върха „Харно-ми е“ и всички околни върхове, и устнитѣ ми неволно шепнатъ:

— Благодаримъ за гостоприемството, благодаримъ за любовнитѣ дарове!

Олга Славчева

ДУХЪТЪ

Живѣй духътъ и никоя несгода
не го ломи; ни огънь, нито мечъ,
ни буритѣ въ любещата природа,
ни на война безмилостната сѣчь.

Духътъ лети и никога не спира,
не свежда се предъ никоя беда,
не пада той и нивга не умира,
оставя пѣть — свѣткавична бразда.

Той следва и повелитѣ безгласни
на свърхчовѣшка воля и законъ,
каленъ е въвъ страдания ужасни,
въ сълзи и въвъ ридаленъ стонъ.

Духътъ е, който прави най-накрая
на хоризонта — чаканъ отъ предъ вѣкъ,
като отъ чукъ на майсторъ тамъ изваянъ
да грѣйне свѣтълъ новия човѣкъ.

Д. А-ва

К О К И Ч Е

Надъ снѣга се бѣло знаме
весело люлѣй.
Знаменосецъ надъ земята
радостно го вѣй.

Бѣло знаме — бѣло цвѣте,
първороденъ блѣнъ
на живота безграниченъ,
свѣтло увѣнчанъ.

Бѣло знаме — пролѣтнице,
казва съ тиха речъ,
че пристига ново царство,
че е близко вечъ.

Една усмивка тая нощ
зове въ далечината —
съ неземни красоти трепти
на Сириусъ душата.

Една усмивка — свѣтъль взоръ—
изпращатъ небесата:
на всички скръбни — миръ
и радостъ — за сърдцата.

Не плачатъ въ тая нощ очитѣ
притихва всѣка грижа —
Сънувамъ, грѣятъ въ мойта хижа
на Сириусъ лжитѣ.

S.

ЗДРАВЕ, СИЛА И ЖИВОТЪ

Успѣхъ въ неприятноститѣ

Тѣ сж единъ свѣтъ за себе си. Въ изобилие ги има всѣки день, всѣки часъ. Въ голѣмо изобилие ги има въ живота на всѣки човѣкъ. Толкова чести сж неприятноститѣ въ живота! За болшинството отъ хората неприятноститѣ сж малкитѣ камъчета, които издигатъ съ време голѣма непреодолима преграда. Тя е краятъ на личния животъ. На нея се разбиватъ всички стремежи, начинания, идеи. За този, който не може да ги преодолѣе, неприятноститѣ, неуспѣхитѣ, спѣнкитѣ сж неговата смъртъ. Кѣмъ смъртъ водятъ тѣ всички слаби по духъ. Кѣмъ себеунищожение тикатъ тѣ всички, които не могатъ да намѣрятъ сили въ себе си. Малцина сж тия, които отъ неприятноститѣ и спѣнкитѣ могатъ да създадатъ причина за своитѣ успѣхи въ живота. Малцина сж тия, които могатъ силитѣ на смъртъта, на разрушението да ги превърнатъ въ сили на съграждането, на живота. На едни отъ тѣхъ се удава твърде лесно. У тѣхъ е нѣкакъ вродено да преодоляватъ всѣка спѣнка, всѣка неприятностъ. Тѣмъ имъ върви сякашъ по вода. На други не върви ни най-малко леко, но тѣ пѣкъ лесно се приучватъ да пресъздаватъ всѣко препятствие въ камѣкъ за съграждане. Не е лесна тѣхната работа. Ала тѣ сж добили ключъ на мъдростъ. Така отварятъ тѣ заключенитѣ отъ неприятноститѣ двери на доброто. Тѣ успѣватъ въ всичко!

Много и разнообразни сж неприятноститѣ въ живота. Тѣ не могатъ да се обхванатъ въ своята ширина. Има неприятности, които сж естествени, природни. Тѣ трудно могатъ да се избѣгнатъ. За тѣхъ трѣбватъ вътрешни сили и разумъ. Затова природата е дала на човѣка разумъ, а не животнитѣ разумни срѣдства. Човѣкъ трѣбва съ разумъ и вътрешна динамика да преодолѣе неприятноститѣ и спѣнкитѣ и да си създаде добри условия за животъ.

За по-голѣмата частъ отъ хората на земята най-голѣмитѣ неприятности лежатъ въ самитѣ условия. Нѣкой се роди въ бедно семейство, не може да се развие, да учи, да се издигне надъ условията, да заеме високо мѣсто въ обществото. При най-много случаи подобни условия потискатъ хората, и малцина изплуватъ надъ тѣхъ. Най-често бедниятъ, остава беденъ и лишениятъ отъ условия остава безъ тѣхъ. И все пакъ много бедни сж станали богати, издигнали се въ обществото и сж добили име на учени, строители, държавници и пр. и пр. На какво се дължи това, кои сж причинитѣ, поради които тѣзи хора сж успѣвали въ живота? — Естествено, нищо не може да се облѣче въ единъ единственъ калѣпъ. Сжщо и това. Не ще да сж били едни само причинитѣ за преуспѣването на тия, които сж били безъ материални условия. Различнитѣ хора сж минали по разни пѣтица. Едни сж се издигнали отъ немотията съ трудолюбието си, други съ честността си, трети съ схватливостъта, четвърти съ милосърдието си, пети съ любовъта си къмъ знанието, шести съ нахалството и безогледността си и пр. и пр. На мнозина пѣкъ е помогнала „случайността“, стечението на обстоятелствата и сж се издигнали. Но човѣкъ въ каквото положение и да се намира, въ низинитѣ или въ висинитѣ на живота, все

си има различни неприятности, които му тежатъ. Не богатството, не високото положение премахватъ неприятноститѣ въ живота. Голѣма частъ отъ тѣхъ се коренятъ вътре въ самия човѣкъ, въ неговия натюрелъ, въ неговия темпераментъ. Не може единъ човѣкъ съ стомашенъ натюрелъ да разреши еднакво въпроситѣ на живота както това би сторилъ човѣкъ съ динамиченъ, подвиженъ натюрелъ или пъкъ такъвъ, представлящъ чистъ умственъ или чувственъ натюрелъ. Човѣкътъ на мускулитѣ ще разреши другоаче нѣщата, когато нѣкоя физическа пречка има предъ него, отколкото единъ тѣнъкъ философъ. Различни ще бждатъ спѣнкитѣ за тѣхъ. Сжщото е и съ хората, обладани отъ различни темпераменти. Съвсемъ различно ще реагиратъ тѣ на една и сжща спѣнка. Тука именно е необходимъ разумътъ, който природата е вложила въ човѣка. При различни вътрешни предразположения и сили, разумътъ въ човѣка би го насочилъ къмъ правиленъ изходъ отъ спѣнкитѣ въ живота.

Разумътъ въ човѣка е даръ отъ Природата, но сжщевременно е и изразъ на голѣма жизнена опитностъ. Къмъ опитността се прибавя досѣтливостъта и бързото право мислене, което днесъ се нарича интуиция. Въ това си сложно естество разумътъ ще се прояви въ човѣка въ една права, вѣрна и силна мисль, въ едно динамично чувство и въ една непреклонна воля. Времето тогава ще бжде свидетелъ на рухането на вътрешнитѣ и външни спѣнки въ живота му. Въ това отношение човѣкъ допуша много неприятности въ живота си, само защото нѣма тази вътрешна зрѣлостъ. За зрѣлостъта нѣма години, нѣма възрасти. Има хора, които остаряватъ и пакъ не поумняватъ. Много неприятности си създава човѣкъ самъ поради своята незрѣлостъ. Както детето се опарва поради неопитността си, така и възрастниятъ си създава излишни неприятности поради неблагоприятието си, поради незрѣлостъта си. Такива хора животътъ ги учи. Тѣ не сж въ състояние да преодолѣятъ пречкитѣ. Тѣхъ пречкитѣ, неприятноститѣ и неуспѣхитѣ ги учатъ.

Има време за всичко, е казалъ Соломонъ — мждрецътъ. Има време, когато човѣкъ трѣбва да направи нѣщо или не. Направишъ ли нѣщата не навреме, ти си създавашъ излишни неприятности. Направишъ ли нѣщата не намѣсто, ти си създавашъ сжщо излишни неприятности. За тия случаи е даденъ разумътъ на човѣка.

Има единъ родъ неприятности, които се раждатъ, когато човѣкъ пропусне дадени моменти, дадени благоприятни условия. При такива случаи има нѣщо невъзвратимо. Добритѣ условия се връщатъ рѣдко. Тѣхъ трѣбва да умѣе човѣкъ на време да използува. Неизползувани навреме добритѣ условия, идва злото въ живота.

Въ сжщностъ, какво нѣщо сж неприятнитѣ, лошитѣ условия. неуспѣхитѣ въ живота? — За глупавитѣ хора това сж проявитѣ на „сждбата“, срѣщу която тѣ не могатъ да се борятъ. За умнитѣ, обаче, тѣ сж малки задачи за разрешение. Чрезъ тѣхъ човѣкъ расте. А това е важното въ живота — вътрешното растене. Да растешъ въ свѣтлина, да растешъ въ правилно разбиране на живота, това е най-голѣмото благо, най-голѣмото удовлетворение, което човѣкъ може да има.

За разумнитѣ хора спѣнкитѣ и неприятноститѣ сж необходимостъ въ живота. За тѣхъ тѣ сж твърдата неорана земя, която чака разораване и посѣване. За тѣхъ неприятноститѣ сж като благодатната влага, която оросява земята. Не е важно, дали тѣ ще се измократъ. Зе-

мята трѣбва да се напои. За разумнитѣ не сж страшни развалинитѣ. Тѣ могатъ отъ тѣхъ пакъ да издигнатъ дворци, щомъ иматъ здраве и има смисълъ. За разумнитѣ неприятноститѣ и неуспѣхитѣ, които раждатъ страданията, сж благословение на земята. Защото тѣ тогава могатъ да проявятъ своята сила, своя разумъ, своята любовъ, съ която преобразаватъ всичко.

Обикновениятъ човѣкъ иска да му върви въ живота, за да удовлетвори своитѣ прищевки, своята гордостъ, своето щеславие. Затова, при всѣка неприятностъ той най-много страда. Той се бори съ неприятноститѣ съ всички срѣдства, счита всичко за свой неприятель, крайната му целъ е славата и благополучието. И за да ги запази, той всичко дава. Не може обаче да се бори съ болеститѣ и смъртъта. Ако би могълъ и тѣхъ съ пари да подкупи, би сторилъ съ удоволствие. Но тѣ съ пари се не побеждаватъ. Всѣка слава е мимолѣтна и не внася смисълъ въ живота. Тя дори наспорва неприятноститѣ и закоравява сърдцето на славолюбия.

Разумниятъ човѣкъ е здравъ физически и душевно. За него животътъ и всичкитѣ му прояви на земята сж училище за единъ по-висшъ животъ. Той е единъ отъ най-добритѣ работници въ живота. Той работи при всички условия. За него сж важни добритѣ земни условия, за да работи съ по голѣмо усърдие, за да помага по-добре на другитѣ. У него е развито твърде добре чувството за достоинство, но славолюбието му е чуждо. Въ работата той мисли колкото за себе си, толкова и за другитѣ. Неговата целъ е усъвършенствуването на самия животъ, това Божествено, незамѣнимо благо.

Най-голѣмитѣ неприятности въ живота се свеждатъ въ нѣколко групи — тѣ сж личнитѣ недоразумения, дължащи се на чувството за „честь“ и превъзходство, беднотията, болеститѣ и смъртъта. Обикновениятъ човѣкъ не може да премахне нито едно отъ тѣхъ. Умниятъ и разумниятъ се справятъ съ тѣхъ леко, защото тѣ сж необходимостъ въ живота. Защото тѣхниятъ погледъ е обърнатъ навътре къмъ самитѣ тѣхъ. Въ себе си намиратъ първия и незамѣнимия ключъ за всѣки успѣхъ надъ неприятноститѣ. Защото като погледнатъ въ себе си, тѣ намиратъ своята душа, която е вѣчна, която е искра Божия. Тѣ надникватъ въ сжщността на живота, на битието. Безъ тази дълбока, жива свѣтлина нѣма никакъвъ успѣхъ. Съ тази свѣтлина за сжщността на живота човѣкъ добива такава вътрешна сила, че всички събития и неприятности минаватъ покрай него, безъ да го засѣгатъ. Нѣщо повече, той бива факторъ за тѣхното пресъздаване и насочване къмъ добро.

Кое е това, което дава на човѣка невъзмутимо спокойствие и го прави недосегаемъ за неприятноститѣ и неуспѣхитѣ въ живота? — Познанието на Истината. Въ това познание е мъдростъта, която ражда живата вѣра въ творчеството на живота, която седи надъ всѣка неприятностъ и спѣнка.

Е.

Отзиви, вестии, книгописъ

Богомилски следи въ България

Напоследъкъ се изнесе въ печата, че село Михилци, карловско, носи името си отъ богомилитѣ, които нѣкога сж го населявали. То се наричало първоначално Богомилци, после станало на Михилци, а населението сега именува своето село Милци. Това село се намира въ южнитѣ склонове на Сръдна-гора, не далечъ отъ р. Стрѣма. Занимава се съ земедѣлие, розопроизводство, лозарство и пр. По-голѣмата частъ отъ мжжкото население е прѣснато изъ градоветѣ и то главно като клѣбари. Лозарството напредва много въ селото. Както изнесе печатѣтъ, тая година нѣма викжде грозде въ карловска околия, освенъ въ с. Милци. Интересно е да се проучи по-отблизо селото, да се проучатъ преданията, разказитѣ, предавани отъ поколение на поколение за миналата история на селото, за да се събератъ по тоя начинъ данни за историята на богомилството въ България.

Чужденци за важноста на богомилското движение

На 7. Ноемврий т. г. г. Рѣнсимапъ, аташе по печата при английската легация, говори въ салона на Лигата на говорещитѣ английски върху въпроса: „Влиянието на българската писменостъ и култура върху развитието на източнитѣ славянски народи“. Между другото той каза, че писмеността и християнството много околни държави и Русия сж добили чрезъ България. Той изтъкна, че богомилското движение е играло голѣма роля за културния подемъ на Западна Европа. Посочи сжщо, че много народи въ юго-източна Европа, сжщо и Русия, сж получили голѣмъ тласкъ за културния си възходъ чрезъ българитѣ. Сказчикѣтъ дълги години е проучвалъ българската история.

Професоръ Шуваловъ за влиянието на богомилството върху руската култура

Интересенъ е последниятъ му трудъ. Той събуди голѣмъ интересъ между съветскитѣ учени. Чрезъ проследяване старо-руската и южно-славянската литератури той намѣрилъ, че многобройни легенди и предания въ руската литература и фолклоръ иматъ богомилски произходъ. Той изтъква, че богомилството, излѣзло изъ България, е повлияло не само на руската култура, но се е пренесло и въ Италия, Чехия, Франция и пр. Въ своя трудъ професорѣтъ изтъква, че е проучилъ 435

руски, украински, бълоруски, южно-славянски и западно-славянски легенди, и много от тях сж от богомилски източникъ.

Една статия на професоръ Андрей Стояновъ

Това е статията му „Пътът на българина“, напечатана въ списание „Българска мисъл“, год. 15, 1940 г., кн. II. Ето нѣколко характерни думи отъ първата страница на тая статия: „Много сж голѣмитѣ и свѣтли образи, които срѣщаме по пътя на българския народъ въ далечното и близко минало. Днесъ историци и писатели се надпреварватъ да изтъкватъ достойнитѣ имъ дѣла. Отъ богомилството водятъ произхода си, както е известно, редица чужди религиозни движения. А то е дало мощенъ тласъкъ не само на религиозна обнова и по-високъ моралъ, но и за ценни обществени преобразования. Изъ срѣдата на богомилитѣ сж излѣзли пламенни борци за освобождаване мисълта отъ църковна и политическа тирания, и хиляди мъченици сж пролѣли кръвта си за лозунга „свобода, равенство и братство“ вѣкове преди френската революция. Какво да кажемъ за нашето настояще? Едва ли има областъ въ живота и културата, въ която да не сме оставили нѣщо достойно за внимание. Броятъ на даровититѣ деца у насъ, особено въ полето на изкуството, е навѣрно по-голѣмъ процентно, отколкото въ която и да било страна.“ На страница 69 казва: „Нашата напредничавостъ и предприемчивостъ, трудолюбие и борческиятъ духъ ни налагатъ дълга да си извоюваме една действителностъ, различна отъ тая на другитѣ културни народи. Кръвта на младъ народъ, която бие въ жилитѣ ни, ни показва нови пѣтища и възможности и ни разкрива изгледи много по-надеждни отъ ония, предъ които виждаме днесъ да стоятъ съ клюмнали глави нѣкои отъ ония народи, които се славятъ за най-културни.“

На стр. 73 се казва: „Природата трѣбва да остане естествения фонъ, на който да се открива нашето съществуване. И животътъ ни да остане, колкото е възможно по-естественъ и природосъобразенъ. Да превърнемъ България въ страна на градинитѣ. Храната, която нашиятъ селянинъ употребява — здравата и проста растителна храна — да стане главната храна на всѣки българинъ“.

Статията на професоръ Андрей Стояновъ е единъ красивъ симптомъ въ културния ни животъ. Съ едно прозрение авторътъ доловилъ мисията на българския народъ, както и изобщо на славянството. А тя е: Чертане на нови пѣтища на културата, реализиране на великата идея за общечовѣшко братство, любовъ и саможертва. Красивитѣ прояви, които професоръ Андрей Стояновъ е доловилъ въ съвременната българска култура, сж само едно загатване, че както българитѣ, така и изобщо славянството, бързо крачатъ къмъ своя златенъ вѣкъ. Мисията на славянството нѣма да бжде расова, а общочовѣшка.

Обновително движение въ Холандия

Въ списание „Родно училище“, год. I, кн. VI. отъ мартъ 1940 г. е помѣстена важна статия: „Pallas Athenné“ отъ Анастасия Христова. Въ тая статия се даватъ ценни сведения за пръвъ пътъ на български за обществото съ сжщото название, централата на което е въ гр. Amers-

foort.*) Авторката е въ прѣка кореспонденция съ това общество, отъ което е получила не само литература, но и ценни снимки. Ето основнитѣ идеи на обществото:

Това е просвѣтна организация, която има за целъ по-дълбоко проучване на образователнитѣ проблеми въ най-широкия смисълъ на думата, и проникване въ учебното дѣло и педагогическата мисль на все по-нови и по-нови идеи. За изходно начало на своята дейность членоветѣ взематъ своето собствено усъвършенствуване морално и интелектуално. Освенъ съ сказки, апели, печатни органи и издания, за постигане на горната целъ организацията си служи и съ отваряне на университетѣ и основни училища. Нейниятѣ девизъ е „Бждете човѣци!“

Преди години това общество създаде свое трудово училище. Основни елементи на училищната атмосфера сж любовта, дружба, сътрудничеството и взаимопомощьта.

Духовно движение въ Западна Европа

Днесъ важни събития раздрусватъ цѣлото човѣчество. Но всрѣдъ кипежа на тия събития въ съзнанието на човѣчеството става голѣма промѣна. То се озарява вече постепенно отъ нова свѣтлина, отъ ново прозрение за сжщността на живота и за разумнитѣ методи, по които той може да бжде сложенъ на нови основи. Признаци за духовенъ подемъ виждаме навсѣкжде, въпрѣки трѣсъка на външнитѣ събития. Страданията винаги водятъ къмъ търсене на нови пжтища. Въ Франция сж се обединили вече 23 младежки движения. Тѣ съ въодушевление, съ младежки възторгъ имаха своя първи общъ конгресъ това лѣто. Този конгресъ се състоя на открито. Делегатитѣ сж били на палатки. Това мощно младежко движение въ Франция дава вече своитѣ резултати. Лозунгътъ на това движение е: трудъ, самоотричане, саможертва за другитѣ. И младежитѣ, членуващи въ съюза, съ радостъ отиватъ на групи въ селата да помагатъ на строителната и земеделска работа, защото известна частъ отъ населението отсжтствува, бидейки въ пленъ. Тия младежи доброволно и безвъзмездно поправятъ разрушенията отъ войната, прибиратъ реколтата, изораватъ и засѣватъ нивитѣ и пр.

А въ Парижъ работи общество „Любовъ и животъ“, което прѣска хвърчащи листове, брошури, въ които говори за нужда отъ духовенъ подемъ, за нужда отъ вътрешно възраждане. Ето нѣкои точки, които заемаме отъ тѣхнитѣ хвърчащи листове: 1. Всички човѣшки синове образуватъ единство, и азъ съмъ едно съ всички тѣхъ.

2. Старая се да обичамъ, а не да мразя.

3. Старая се да служа а не да изисквамъ да ми служатъ.

4. Старая се да правя добро, а не да вредя.

5. Нека любовта да ржководи живота, и задъ всѣка работа да стои любовта като вдѣхновителка.

6. Да работимъ за пробуждането на нашитѣ духовни вътрешни сили: интуиция, ясновидство и пр.

*) Адресъ на обществото: Heinsiuslaan, 1, Amersfoort — Holland.

7. — Да се реализира вътрешното обединение на всички човешки души и да изчезнатъ външнитъ дѣления.
8. — Всички хора да се обичатъ.
9. — Да работимъ съ всички сили за великото бждеще, което иде.

Професоръ д-ръ Асенъ Златаровъ за скрититъ сили у човѣка

Статията на професоръ д-ръ Асенъ Златаровъ „Скрити сили“ показва, какъ днешната наука все повече се приближава до окултната. Въ тая ценна статия професорътъ изтъква, че всѣки единъ отъ нашитъ сѣтивни органи има единъ предѣлъ, който тѣ не могатъ да прескочатъ: „По-малко отъ 16 и повече отъ 40,000 трептения въ секундата ухото ни престава да схваща като звукъ. Колко загубени симфонии и трели ни заграждатъ, за които ние сме глухи! Етернитъ вълни съ дължина по-малко отъ 0.000423 мм. и по-голъми отъ 0.000620 м. м., или изразено въ трептенията на секунда: по-малко отъ 480 трилиона и повече отъ 704 трилиона етерни трептения, окото ни престава да схваща като краска. Ние сме слѣпи за ултра-червената и ултра-моравата свѣтлина, за рѫонтгеновитъ и катодни лъчи. Ние сме предъ указанието на една скрита въ природата сила съ явленията на т. н. багетъори или рутенгенгери — откриватели на води и залежи отъ руди и др. чрезъ специална изрѣзана прѣчка отъ леска или друго дърво, а може и метална. Фактътъ на това явление е неоспоримъ, и академитъ на наукитъ почватъ да се занимаватъ сериозно съ него. Скрититъ сили, които ни заобикалятъ, малко по-малко ще се разкриятъ човѣку, за да обогатятъ неговата мощъ и за да правятъ по сигуренъ и по-охолень неговия животъ. Но за да имаме по-скорошното тѣхно овладяване, ще трѣбва хората на науката да напуснатъ своя догматизъмъ да станатъ по-свободни и да не се боятъ толкова отъ „окултното“, което тѣ таксуватъ като предразсждкъ или шарлатанство; учениятъ трѣбва да е наистина свободенъ отъ всички предразсждъци, а най-вече отъ тѣзи въ самата наука. Само така свѣтътъ ще се разтвори цѣлиятъ предъ него“.

Желѣзната епоха си отива

Знае се, че най-търсениятъ и употребяванъ металъ въ техниката бѣше желѣзото. Но напоследкъкъ алюминиятъ и магнезиятъ почнаха да го замѣстватъ все повече, понеже иматъ нѣкои предимства, между които е и лекотата имъ. А добиването на алюминия е много лесно, понеже той е единъ отъ много разпространенитъ елементи въ природата. Производството на алюминия ще се увеличи още повече, понеже съветскитъ учени сж намѣрили начинъ за добиване на алуминий много евтино отъ лесно достѣпни материали.

Постепенниятъ залѣзъ на желѣзната епоха не може ли да се вземе и като символъ за край на една културна епоха и начало на една друга?

* * *

Почеркъ и личность, отъ Д. М. Зувевъ — Инсаровъ, графологъ — експертъ. Преведе Г. Радевъ. Севлиево, книгоиздателство „Братство“, 1940 г. Стр. 144. Цена 40 лв. Доставка се отъ книгоиздателството въ Севлиево.

Радваме се, че тая ценна книга се преведе на български. Преводачът Георги Радев при подбиране за превод на графология, се е спръл на руска книга, а не на западно-европейска, макаръ и на запад да имаме отлични учебници по графология. Причината е, че рускиѣ букви и българскиѣ се схождатъ, и за това една руска графология има по-голѣмо практическо значение за насъ. Българскиятъ преводъ добива особена цена съ ценнитѣ статии на Георги Радевъ, дадени на края на книгата като приложение. Тѣзи статии съдържатъ подробности, които липсватъ въ съчинението на съветския графологъ. Тѣзи статии сж: „Видъ и посока на редоветѣ“, „Правилень и неправиленъ почеркъ“, „Наклонъ на почерка“, „Голѣмина на почерка“, „Форма на почерка“, „Свързаностъ на почерка“, „Натискъ при писане“.

„Ново село“. Социална пиеса въ 4 действия отъ Сава Калименовъ. Книгоиздателство „Братство“—Севлиево, 1940. Стр. 80. Цена 20 лв.

Тая малка книжка е отъ важнитѣ книги, излѣзли презъ годината, защото тя може да изиграе важна роля за обнова на селото. У насъ въ нѣкои села е вече въведено кооперативното обработване на земята. Тая идея трѣбва да проникне на широко въ селото, затото тая форма на производство е въ хармония съ новото съзнание, което днесъ се ражда. Има много още да се работи, додето се разрушатъ старитѣ навици, традиции, консерватизмътъ и пр. Но тая идея е едничкиятъ спасителенъ пжтъ. Има вече доста брошури прѣснати въ селото за популяризирането на тая идея. Но това сжщото може да направи много по-скоро една пиеса, каквата е настоящата. Тя е написана съ дълбоко разбиране на селския битъ, на българската психика. Въ пиесата се описва, какъ въ едно българско село обновата започва чрезъ група младежи, които после съ своя възторгъ привличатъ всички въ селото: Всички тръгватъ — и млади, и стари, и бедни, и богати — по новия пжтъ: кооперативно обработване на земята и изграждането на новото село.

Нека всички съчувственици на новитѣ идеи помогнатъ за проникването на тая пиеса на широко въ всички села и навсѣкжде тя да види селската сцена. Авторътъ умолява тия, които ще я поставятъ на сцена, да съобщаватъ въ книгоиздателство „Братство“ въ Севлиево сведения за това.

Учебникъ по есперанто, отъ Д-ръ Зах. Захариевъ. По директната (говорна) метода. Съ 316 картини въ текста. Севлиево, книгоиздателство „Братство“, 1940 г. Стр. 118. Цена 20 лева. Доставка се отъ книгоиздателството. Граматиката върви заедно съ четивата и многобройнитѣ упражнения, които много улесняватъ бързото заучване на езика. Картинитѣ усилватъ нагледността и запаметяването. На края има малкъ есперанто-български речникъ.

„Родно училище“, месечно списание за педагогично творчество, год. II. кн. 1—3 (окт. — дек. 1940). Годишенъ абонаментъ 80 лв. Всичко на адресъ: Е. Правдолюбовъ, бул. „Фритъофъ Нансенъ“, № 23—София.

Разнообразниятъ и цененъ материалъ на списанието е пропитъ отъ духа на новото време. Препоръчваме го на читателитѣ си.

LE RÉEL DANS LA VIE.

Il faut voir la vie telle qu'elle est. Nous sommes tous venus sur la terre pour apprendre. Apprendre est ce qu'il y a de plus beau. Tout d'abord, il faut que l'homme se libère des fausses compréhensions qu'il a. Il étudie un objet ou une science, mais après quelque temps, il n'est pas satisfait : l'objet ne lui plaît plus. Un peintre fait un tableau, mais bientôt il n'est pas content ; il y trouve beaucoup à redire. Un musicien joue certains morceaux, mais après il n'est pas non plus satisfait du jeu. Quoi que l'homme entreprenne, en fin de compte, il est désenchanté. Et c'est parce qu'il n'est pas en état d'appliquer ce qu'il a appris et n'en voit plus les résultats réels. Le savoir que l'homme acquiert doit lui apporter quelque chose. Si ses connaissances ne deviennent pas partie de son intellect il ne peut en tirer aucun profit. Il faut que le bien et la force fassent partie de l'homme pour qu'il puisse les utiliser. Il ne peut profiter que de ce qui est en harmonie avec ses forces, avec son organisme. Il est venu sur la terre pour apprendre à devenir fort, mais il faut avant tout qu'il devienne intelligent.

L'objet de la pensée peut être atteint. La pensée doit être d'une grande intensité pour qu'elle soit réalisable. Par exemple : on veut être sain. Il faut, à cet effet, que l'on croie de façon très intense que l'on peut être sain. Le monde physique est le lieu où l'on vérifie si nos pensées sont réelles ou non. Si la pensée de l'homme est réelle et intense, il est à même de tout faire. Et les paroles du Christ — que l'on peut faire ce que l'on pense — ne sont vraies que si la pensée est réelle et intense. Avec une telle pensée on arrive à déplacer des montagnes. En parlant du déplacement des montagnes, on sous-entend les montagnes de difficultés. Il n'existe pas de difficulté que l'homme ne soit en état de déplacer. Une difficulté peut être aussi grande qu'une montagne, mais par la pensée il est également possible de la déplacer.

Une pensée que l'amour pénètre est forte. Lorsque nous parlons de l'amour, nous comprenons qu'il est le commencement de la vie. Il est la manifestation de la vie consciente. L'amour est partout le fondement de la vie. Si l'amour existe dans toutes les pensées de l'homme, si l'amour existe dans tous ses sentiments et procédés, il peut arriver à tout. Et s'il n'arrive pas à tout, c'est qu'il n'est pas intelligent. Il ne doit pas se laisser arrêter par les obstacles et les difficultés de la vie, parce qu'il les crée lui-même. Les difficultés sont comme des gouttes. Tant qu'elles tombent une à une, elles ne peuvent faire de dégât. Mais quand elles se réunissent par milliards et entrent dans quelque étroite reillère, elles deviennent dangereuses et causent des dommages. Nous ne devons pas rassembler les difficultés en d'étroites reillères pour qu'elles forment des torrents. Ces torrents sont nos désirs. Nous souffrons tous de désirs superflus. On veut beaucoup de choses et on se presse en même temps de les posséder. L'homme intelligent demande des choses accessibles qui lui sont nécessaires. L'homme intelli-

gent ne désire rien de superflu. Il ne porte qu'un habit, qui lui est indispensable; l'homme borné exige beaucoup d'habits. Le corps de l'homme représente un vêtement Divin qui rajeunit sans cesse. Grâce au changement continuel que s'accomplit dans le corps, on se sent sain et dispos. Si l'on ne sait comment changer son vêtement, on vieillit. Chacun dans son corps, représente une rivière vivante qui coule. L'eau qui coule est-elle toujours la même? L'homme veut qu'elle soit toujours la même. En regardant son corps, il s'exclame: que s'est-il passé avec mes rives? Elles se sont éboulées. S'il est intelligent, il apprendra quelque chose de ces bords éboulés et il utilisera la vase qui se trouve au fond de la rivière. Il ne pensera pas qu'il a vieilli. Le vieillissement provient de la désharmonie entre les pensées et les sentiments. Une personne vieillit parce que ses pensées et ses sentiments sont constamment en discordance — il n'y a pas d'accord entre eux.

Nous ne devons attendre aucun secours de pensées qui ne peuvent nous éclairer et de sentiments qui ne peuvent nous réchauffer. On dit de quelqu'un qu'il a des sentiments froids. Lorsque la pensée a la prépondérance, les sentiments deviennent froids. Lorsque les sentiments sont prépondérants, la pensée devient chaude. C'est un manque de conformité entre les pensées et les sentiments. Il faut que la chaleur se trouve toujours dans les sentiments; il faut la lumière soit toujours présente dans les pensées. Il y a une correspondance entre la lumière et la chaleur. La chaleur ne doit jamais rendre chaudes les pensées. La lumière ne doit jamais rendre clairs les sentiments. La chaleur est la lumière intérieure des sentiments, et la lumière est la chaleur extérieure de la pensée. La chaleur est l'amour intérieur des sentiments, la lumière est l'amour extérieur des pensées. En se réunissant, elles forment le monde Divin. C'est-à-dire que la chaleur intérieure et la lumière extérieure, unies en un tout, forment le monde Divin. La meilleure chaleur est toujours là où il y a de la lumière. Dans le monde Divin, la chaleur et la lumière sont égales. On ne peut aimer les autres que lorsque la lumière est le vêtement de leur intellect et la chaleur, le vêtement de leur coeur. C'est la voie par laquelle les aspirations humaines peuvent se réaliser.

Notre tâche sur la terre est de gagner la vie éternelle et de nous libérer de la mort. Pour nous libérer de la mort, nous devons guerroyer. La nature emploie la guerre comme l'ultime moyen d'atteindre un but. Quand elle a eu recours à tous les moyens et méthodes sans avoir pu atteindre le but, c'est alors que vient la guerre. Dans le monde, la mort et la vie sont en lutte. Dans cette lutte, la mort emporte annuellement 35 millions d'âmes, et la vie en apporte 40 millions. En fin de compte, la lutte sera en faveur de la vie: la vie vaincra. La même lutte existe entre nos pensées et nos sentiments. Les pensées basses luttent contre les pensées élevées. D'après la loi, ce qui est supérieur doit soumettre ce qui est inférieur et ce qui est supérieur doit faire l'éducation de ce qui est inférieur. La pensée est comme un feu rongeant qui consume tout ce qui est inutile. A présent nous sommes tous au champ de bataille et il faut que nous soyons des héros. Soyons des héros en mourant et soyons des héros en vivant. Il y a une guerre à laquelle chacun de nous prend part. Et tous ceux qui vaincraient la mort dans cette guerre seraient libres. Ceux qui ne l'ont pas vaincue ont encore à guerroyer. Le Christ dit: „Celui qui aura résisté jusqu'à la fin, sera sauvé“. Il y en a qui veulent que les autres se battent,

remportent la victoire et qu'ils n'aient, eux, qu'à en retirer les profits. L'homme doit être fort pour combattre dans le monde. Il doit combattre pour gagner la vie. Seulement ceux qui sont vainqueurs dans la vie ont droit à l'amour. Les forts comprennent l'amour. Les faibles ne peuvent qu'en profiter. La loi de l'amour exige des sacrifices. Pour obtenir l'amour, il faut qu'on soit prêt à tout sacrifier. Le monde actuel a besoin de gens bien affermis dans l'amour. Dans l'amour l'homme ne ressent aucune sorte de souffrances. Nulle force au monde n'est en état de l'ébranler. C'est cela l'amour. La pensée de l'homme, en ce qui concerne la sagesse, doit être d'une telle trempe que rien ne puisse le faire hésiter, même dans les cas où les pires difficultés fondraient sur lui. Pour que le bien vienne en lui, il faut qu'il soit ferme dans la vérité. S'il ne se sent pas devenir d'une fermeté inébranlable dans l'amour Divin, s'il ne se sent pas devenir fort dans la sagesse Divine et dans la vérité Divine, il ne peut en avoir de profit. Pour que ses pensées, ses sentiments et ses actions soient harmonieux, il faut que l'amour Divin le pénètre. Il est l'impulsion de la vie. L'amour Divin se manifeste dans toute la Création, depuis les plus grandes profondeurs jusqu'aux plus grandes hauteurs.

On doit tout d'abord apprendre l'amour. On l'apprend dans la première classe, la classe inférieure, qu'il faut terminer. Dans la seconde classe, on apprend la sagesse. Dans la troisième, on apprend la vérité. Quand on a terminé ces trois classes, on passe dans la quatrième où l'on apprendra à accomplir la Volonté de Dieu.

Редакцията доставя книгѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)
отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

„ЛЪКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ“

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Открива се подписка за
ПЕТНАДЕСЕТАТА ГОДИШНИНА
на сп. **ЖИТНО ЗЪРНО**
която почва отъ януарий 1941 година

Абонаментътъ остава пакъ 80 лева.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ и за напредъ ще се стреми да дава на своите читатели подбрано четиво. Списанието разчита, единствено на подкрепата на своите абонати. Нека в бъдеще да платятъ абонамента си, а и да записватъ всрѣдъ телата и познати поне по още единъ абонатъ. Нека пожелатъ да се подписатъ за „ЖИТНО ЗЪРНО“! Тѣхниятъ трудъ не ще отиде

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо който разпространява списанието, спомога за разпространяване свѣтлината на Новитѣ идеи, които Съдбата така обилно прѣска; спомога за изграждане на новия свѣтъ на справедливостъ и братство.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София

Суми се прашатъ чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597

Всѣка изпратена сума да бжде придружавана съ писмо

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“
Boite postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour étr'anger 150 Levas ou 2 Doll.
